

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

Ιούνης 2010

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 266

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ

ΕΥΘΥΝΕΣ

Ο Χριστόφιας να πετάξει τα βαρίδια των εθνικιστών

ΚΙΣΑ ΖΑΜΑΝΔΑ ÇÖZÜME ULAŞMA

UMUTLARININ SONU MU?

Η διεθνής οικονομική κρίση οδηγεί σε φτώχεια και ανεργία στη μια χώρα μετά την άλλη

Οι εργαζόμενοι ξανά στους δρόμους
ΣΕΛ. 2, 11, 12

Örgütsel güçlerimiz oranında durumumuzu netleştirip alternatif sosyal politikaları hayata geçirmeliyiz...
Özkan Yıkıcı'nın yazısı 7'de

ΕΛΛΑΔΑ

Η λιτότητα οδηγεί σε πιο βαθιά κρίση

Οι Έλληνες εργαζόμενοι ανέβασαν την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία προσδοκώντας σε αντιστροφή της κατάστασης που τους οδηγούσε μέρα με τη μέρα σε περισσότερη φτώχεια. Αυτές οι προσδοκίες ήταν εν μέρει και αποτέλεσμα των όσων προεκλογικά εξαγγέλλονταν από τη σημερινή κυβέρνηση. Με την ανάληψη όμως της εξουσίας, οι κυβερνώντες έκαναν 180 μοίρες στροφή με τη δικαιολογία πως δεν ήξεραν ότι η οικονομική κατάσταση του κράτους ήταν τόσο τραγική.

Για την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, το σύστημα της ελεύθερης οικονομίας είναι σαν τέτοιο μια χαρά και δεν ευθύνεται για την κρίση. Απλά χρειάζεται να παρθούν κάποια μέτρα ελέγχου για να παρεμποδιστούν οι κακοί κερδοσκόποι του εξωτερικού και η αγορά να επανέλθει στην ομαλή της λειτουργία. Στο εσωτερικό φταίει η διαφθορά και η κακοδιαχείριση των δημοσίων δαπανών από τη διακυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Αυτά είναι δεδομένα κι όποιος επιχειρηματολογεί για το αντίθετο πέφτει στο κενό των λόγων του. Η μεν διαφθορά άπλωσε σε όλους τους θεσμούς της κοινωνίας, η δε διακυβέρνηση της ΝΔ επέδειξε απίστευτη ανικανότητα. Δεν είναι τυχαίο που και τα δύο οξύνθηκαν την ίδια περίοδο όπου οι ιδέες του νεοφιλελευθερισμού κυριαρχούσαν και μάλιστα με μεγάλη δόση αλαζονείας. Η κυβέρνηση Καραμανλή επαναπαύτηκε στην ιδέα της ελεύθερης οικονομίας που ρυθμίζει τα πάντα και άσκησε την εξουσία με κύριο στόχο την ενίσχυση της δύναμης του κόμματος. Η στήριξη των πελατών του αποτελούσε πρωταρχική της επιδίωξη. Όμως δεν είναι αυτά που οδήγησαν στην κρίση, παρότι καθόρισαν χωρίς αμφιβολία την ένταση της κρίσης όταν δημιουργήθηκαν αρνητικές διεθνείς οικονομικές συνθήκες.

Η διαφθορά και η ασυδοσία του κεφαλαίου, δήθεν κερδοσκόποι, βρίσκονται παντού σε όλο τον κόσμο και είναι στοιχεία αθεράπευτα γιατί αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό που σήμερα κάνει τη διαφορά είναι τα μεγέθη της διαφθοράς και της εκμετάλλευσης του κεφαλαίου που ακόμα και την ώρα μιας τόσο σοβαρής οικονομικής κρίσης επιδιώκει την αχαλίνωτη συσσώρευση κέρδους. Αυτά μπορούν να ιδωθούν μόνο ως συμπτώματα της χρηματιστηριακής κρίσης που ξέσπασε τον Σεπτέμβριο του 2008 στην Αμερική, επηρεάζοντας όλο τον κόσμο.

Σήμερα, η οικονομία της Ευρώπης βρίσκεται στα μέσα της κρίσης, με την ελληνική ως τον πιο αδύναμο κρίκο της αλυσίδας να βρίσκεται μπροστά. Όλες οι κυβερνήσεις εφαρμόζουν ίδιες πολιτικές, ρίχνοντας στην ανεργία και τη φτώχεια εκατομμύρια εργαζόμενους. Ολόένα και περισσότερο πνίγουν μέσα στην αβεβαιότητα τα όνειρα εκατομμυρίων ανθρώπων -από τη γελοία μέχρι και τους συνταξιούχους- τους καταδικάζουν στο να μην ζουν τη ζωή.

Παρόλες τις εσωτερικές αντιθέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τους ανταγωνισμούς μεταξύ του βιομηχανικού και τραπεζικού κεφαλαίου, που η κρίση έφερε στην επιφάνεια, στο τέλος συμφώνησαν να στηρίξουν τους Έλληνες ομολογούς τους. Ενέκριναν σε συνεργασία με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο δάνειο ύψους 110 δις ευρώ για περίοδο τριών χρόνων. Έτσι «απομακρύνουν» το ελληνικό κράτος από το στόμα των «πεινασμένων όρνενων», όπως καθηγητής οικονομίας αποκάλυψε τους κερδοσκόπους που ως μέχρι πρόσφατα θεωρούνταν επιχειρηματίες της ελεύθερης οικονομίας. Δεν είχαν βέβαια άλλη επιλογή. Όπως ο γενικός διευθυντής του ΔΝΤ είπε, «η κατάσταση ξεκαθάρισε όταν στις 28 Απριλίου έπεισα τις διάφορες κοινοβουλευτικές ομάδες της Γερμανίας ότι δεν απειλείται μόνο η σταθερότητα της ζώνης του ευρώ, αλλά και η ίδια η ύπαρξή του, καθώς και η οικονομία της Γερμανίας».

Η δανειοδοτική στήριξη επέβαλε τα σκληρά μέτρα

στους ώμους των εργαζομένων. Τόσο σκληρά που ο κύριος Παπανδρέου λέει πως «καμία άλλη χώρα δεν έχει επιβάλει τόσο σκληρές περικοπές τις τελευταίες δεκαετίες... Δεν είναι ευχάριστα τα μέτρα που ζητάμε από τους πολίτες... πρέπει να καταπιούμε αυτό το φάρμακο. Είναι ιδιαίτερα πικρό, γιατί τώρα καλούνται να πληρώσουν για την κρίση άνθρωποι που δεν φέρουν καμία ευθύνη».

Και για να κάνει το φάρμακο γλυκόπικρο, δήλωσε ρητορικά: «είμαστε αυτή τη στιγμή ιδιαίτερα θλιμμένοι, γιατί είμαστε ιδιαίτερα περήφανοι». Προφανώς, στη σκέψη του ήλθε η αναφορά που έκανε σε άρθρο του στις 27/2/2010: «Σήμερα, ο ελάχιστος φόρος τιμής στους αγωνιστές του 1821,

στους αγωνιστές που πάλεψαν για την Ελλάδα καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας μας, αλλά και το ύψιστο καθήκον μας απέναντι στις μελλοντικές γενιές, συμπυκνώνεται στις επιλογές που ήδη κάνουμε για να αλλάξει εκ βάθρων το παραγωγικό και διοικητικό μοντέλο της χώρας».

Η κυβέρνηση Παπανδρέου επιστρατεύει κάθε μέσο για να πείσει τους Έλληνες «που δεν φέρουν καμία ευθύνη» να αποδεχτούν τη σημερινή και την αυριανή φτώχεια που τους φορτώνουν για να σώσουν στο όνομα της Χώρας το καπιταλιστικό σύστημα που παράγει και συντηρεί όλο εκείνο το τσούρμιο των εκμεταλλευτών τους. Πόσο όμως άνθρωποι που δεν έχουν οικονομικές αντοχές θα μπορέσουν να αντέξουν με την τροφή του πατριωτικού αισθήματος; Δύσκολα και μάλιστα μέσα σε ορισμένες συνθήκες μπορεί να αποδειχτεί καταστροφική η επίκληση του πατριωτικού αισθήματος όσο καλοπροαίρετη κι αν είναι.

Τα μέτρα που επιβλήθηκαν δεν θα είναι τα τελευταία και το αποτέλεσμα τους είναι αμφίβολο. Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Άκερμαν, διευθύνοντα σύμβουλο της Deutsche Bank και έναν από τους κορυφαίους τραπεζίτες της Γερμανίας, «το μεγάλο ερώτημα για την Ελλάδα είναι αν θα μπορέσει να βγει ενισχυμένη από τη διαδικασία σταθεροποίησης, αν θα είναι σε θέση να μειώσει το έλλειμμα σε τέτοιο βαθμό, ώστε να εξυπηρετήσει ένα χρέος των 300 δις ευρώ και κάποτε να το αποπληρώσει. Επ' αυτού υπάρχει διάσταση απόψεων» (www.dw-world.de | © Deutsche Welle 14/5/2010). Την άποψη αυτή έρχεται να ενισχύσει και η συμφωνία για «μηχανισμό ελεγχόμενης χρεοκοπίας» (δεν θα εφαρμοστεί άμεσα, αλλά ποιος καθορίζει το άμεσα;) που επιτεύχθηκε στη συνάντηση της ομάδας εργασίας των υπουργών Οικονομικών της ΕΕ. Αμφιβολία εντοπίζεται και μέσα στο λόγο στελεχών της κυβέρνησης (Γ. Παπακωνσταντίνου σε

τηλεοπτική εκπομπή).

Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο της χρεοκοπίας, οι κυβερνώντες επιδίωξαν να πάρουν ανάσα για τα επόμενα τρία χρόνια. Προσπαθούν να βγουν από την κρίση με τα πακέτα σκληρών μέτρων και προχωρούν με το βλέποντας και κάνοντας. Αλλά όπως ο Πρωθυπουργός δήλωσε, «το πρόγραμμα λιτότητας μπορεί να είναι βιώσιμο, μόνο εάν τονώσουμε τις επενδύσεις και την ανάπτυξη». Ανάπτυξη σημαίνει να γίνει η ελληνική οικονομία ανταγωνιστική, δηλαδή η ανάπτυξη να επιτευχθεί σε βάρος άλλων οικονομιών και βέβαια όχι των μεγαθρίων της Ευρώπης. Σημαίνει φαύλος κύκλος με την όποια προοπτική να εξαρτάται πλήρως από την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας. Μιας πορείας που οι ενδείξεις δείχνουν πως η ανάκαμψη θα είναι μικρής διάρκειας, αφού δεν στηρίζεται σε πραγματική ανάπτυξη της οικονομίας.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου κινείται στη γραμμή της εθνικής ομοψυχίας. Η προσπάθεια συμφιλίωσης των ασυμφιλίωτων ταξικών συμφερόντων μέσα σε μια περίοδο τόσο έντονης οικονομικής κρίσης υπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Παραβλέπει το γεγονός ότι στην πραγματική ζωή η ελεύθερη καπιταλιστική αγορά είναι σκληρόκαρδη. Την ώρα της κρίσης, αλληλεγγύη δεν υπάρχει. Στις τράπεζες δόθηκαν 28 δις ευρώ για στήριξη, την ίδια ώρα που πραγματοποιούσαν κέρδη που ανήλθαν στα 2,2 δις ευρώ το 2009. Από πού βγήκαν αυτά τα κέρδη; Από τους εργαζόμενους. Τι πήραν οι εργαζόμενοι; Τα σκληρά μέτρα λιτότητας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα αντέδρασε με απεργίες και διαδηλώσεις και έδειξε την αποφασιστικότητά του να εμποδίσει την εφαρμογή αυτής της πολιτικής. Αν η κυβέρνηση βρίσκεται ακόμα στην εξουσία, οφείλεται και στη στάση των ηγεσιών ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ. Η συνάντησή τους με τον αρχηγό της ΝΔ, Αντώνη Σαμαρά, φανερώνει την ανεπάρκεια της πολιτικής τους. Σε μια κρίσιμη στιγμή, μεταφέρουν τη δική τους σύγχυση μέσα στο εργατικό κίνημα, δίνουν άλλοθι στην ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας. Στο τέλος-τέλος παρεμποδίζεται η ανάπτυξη ενός ενιαίου εργατικού μετώπου που θα παλεύει για την επιβολή μιας άλλης πολιτικής.

Με αυτά τα δεδομένα η κυβέρνηση προχωρεί στην εφαρμογή της πολιτικής που χάραξε. Μιας πολιτικής που σέρνει την εργατική τάξη σε μια διαδικασία μακρόσυρτης και βαθιάς φτώχειας χωρίς πραγματικές ελπίδες ανάκαμψης της οικονομίας, τουλάχιστο σε επίπεδα αναπλήρωσης της τεράστιας μείωσης του βιοτικού επιπέδου.

Και δεν είναι αλήθεια ότι η ακολουθούμενη πολιτική είναι μονόδρομος. Η κοινωνία πλέον δεν χρειάζεται ανάπτυξη στη βάση του ατομικού κέρδους. Αυτό που χρειάζεται είναι ανάπτυξη στη βάση του κοινωνικού οφέλους με πολιτική που θα έχει κύρια χαρακτηριστικά όπως: Δωρεάν παιδεία, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, μέσα μεταφοράς. Φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου και της εκκλησιαστικής περιουσίας. Μείωση των στρατιωτικών δαπανών. Κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας όπως: τράπεζες, εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο, βαριά βιομηχανία. Διοίκηση του κρατικοποιημένου τομέα από εκλεγμένα και ανακλητά διοικητικά συμβούλια από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Με την οργάνωση της κοινωνίας σε αυτή την οικονομική βάση θα μειωθούν οι ώρες εργασίας και θα δοθεί εργασία σε όλα τα μέλη της. Μόνο πάνω σε αυτή τη βάση μπορεί πραγματικά να χτιστεί «μια διαφορετική, μια καλύτερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα όπου κυριαρχούν το δικαίο, η αλληλεγγύη, οι ίσες ευκαιρίες, η προοπτική».

Μιχάλης Δημοσθένους

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ασταμάτητη αιμορραγία

Σπάζοντας κάθε έννοια του Διεθνούς Δικαίου και των δικαιωμάτων που έχει ως κράτος, το Ισραήλ επιτέθηκε σε ομάδα πλοίων που κουβαλούσε ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα και άφησε πίσω του τουλάχιστον 10 νεκρούς.

Χωρίς να είναι βέβαιο ότι δρούσε σε συνεννόηση με τις ΗΠΑ, ή έστω ότι τις κρατούσε ενήμερες, η πράξη θρασύτητας στην οποία για ακόμα μια φορά προχώρησαν ήταν δυνατή μόνο λόγω της τεράστιας ανοχής που διαδοχικά οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ αλλά και άλλες ισχυρές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις δείχνουν απέναντί του. Μια ανοχή που πηγάζει από το γεγονός ότι αυτό το κράτος αποτελεί την επέκταση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, παίζει τοπικά τον ίδιο ρόλο χωροφύλακα που οι ΗΠΑ παίζουν σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Αμερικανός ηγέτης όπως και μια σειρά Ευρωπαίοι αντί απερίφραστα να καταδικάζουν τη σφαγή ζήτησαν... γρήγορη διευκρίνιση του ζητήματος. Η Αριστερά δεν είναι στην καταδίκη, ή απλά στην καταδίκη που πρέπει να στρέψει τις δυνάμεις της και την ενέργειά της. Το ζητούμενο, επιτέλους, ειδικά στη Μέση Ανατολή, είναι η αλλαγή κατεύθυνσης και το σπάσιμο του κύκλου βίας της εθνικής αντιπαράθεσης που είναι εντελώς αδιέξοδο.

Το ζητούμενο είναι η αλλαγή πολιτικής μέσα στους Παλαιστινίους που θα επιτρέψει την απελευθέρωση δυνάμεων και μέσα στο ίδιο το Ισραήλ. Η δημιουργία μετώπου ειρήνης, μετώπου σύγκρουσης με όλα τα συμφέροντα που κρατούν τους λαούς διχασμένους, σε αδιάκοπη αιμορραγία. Μετώπου Παλαιστίνων και Ισραηλινών, των οργανωμένων συνόλων του απλού κόσμου, σαν η μόνη προοπτική ελπίδας.

Επιτέλους «κατέρρευσε»

Η Σοσιαλιστική Έκφραση ποτέ δεν είχε ψευδαισθήσεις για το ρόλο του Εθνικού Συμβουλίου. Πάντα λέγαμε ότι η συμμετοχή των αριστερών κομμάτων σε αυτό το σώμα απλά είχε σαν αποτέλεσμα να τα υιοθετήσει σε μια εθνική-εθνικιστική προσέγγιση του Κυπριακού προβλήματος και να στερεί αυτά τα κόμματα από τη δυνατότητα να αναπτύξουν μια ανεξάρτητη πολιτική. Μια πολιτική που να στηρίζεται στα κοινά συμφέροντα των μαζών, ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών, κόντρα στις επιδιώξεις των εθνικιστών και από τις δύο πλευρές των οδοφράγματων.

Τα γεγονότα των τελευταίων 7 χρόνων -εξέγερση των Τουρκοκυπρίων, άνοιγμα των οδοφράγματων και προσπάθειες για λύση του Κυπριακού- έχουν κάνει έντονες τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των δυνάμεων που θέλουν λύση και επανένωση και των δυνάμεων που βολεύονται με το στάτους κβό ή στη χειρότερη περίπτωση με τη διχοτόμηση. Η τελευταία, αν και μαραθόνια, σύσχεση του εθνικού Συμβουλίου (κράτησε έξι μέρες) ήταν από τις λίγες που δεν κατέληξε σε κοινό ανακοινωθέν, δημιουργώντας τις πρώτες σοβαρές ρωγμές στο μύθο που κτίστηκε και γίνονταν προσπάθειες να διατηρηθεί για αυτό το σώμα και το ρόλο του.

Θα είναι δε ακόμα πιο ελπιδοφόρο αν ο Πρόεδρος Χριστόφιας στραφεί αποσπαστικά προς την κοινωνία και προς το σύνολο των δυνάμεων που εσθμούν λύση του Κυπριακού (που αποτελούν και τη συντριπτική πλειοψηφία) και αφήσει στο περιθώριο και στις φαντασιώσεις τους, το γνωστό κουαρτέτο των φαειδρών απορριπτικών.

Σιακόλας και καθηδρικός

Άξιο και ισχυρό συμπαραστάτη βρήκε ο Χρυσόστομος πάσης Κύπρου στην επιδίωξη του για ανέγερση καθεδρικού ναού στην παλιά Λευκωσία στο όνομα που ακούει Νίκος Σιακόλας, του γνωστού μεγάλου επιχειρηματία.

Μήπως υπάρχει σύμβαση του Νικόλα για ανάληψη του έργου από τη θυγατρική του Ομίλου την «Φιλοκτηματική»; Η παίζονται πολύ πιο μεγάλα συμφέροντα μεταξύ των δύο;

Όπως και να 'χει, ο Νικόλας σε μια από τις ελάχιστες περιπτώσεις που δημοσιοποιεί άρθρο του υποστηρίζει την αναγκαιότητα της ανέγερσης του καθεδρικού ναού, για το οποίο έργο, μας λέει ότι θα νιώθουμε όλοι περήφανοι.

Τώρα στο πώς θα νιώθουμε περήφανοι για ένα κτίσμα-τέρας, έξω από κάθε ισορροπία και αισθητική με το περιβάλλον της παλιάς Λευκωσίας μόνο ο Σιακόλας, η μεγαλομανία και η ματαιοδοξία του Χρυσόστομου το ξέρουν, κόντρα στο αισθητήριο του κόσμου και ενάντια στις απόψεις του Συνδέσμου αρχιτεκτόνων και πολιτικών μηχανικών και άλλων οργανωμένων φορέων.

Το οξύμωρο είναι ότι η ανεπτυγμένη Ευρώπη αφού ξεχώρισε τα κράτη της από την Εκκλησία εδώ και αιώνες όταν η αστική τάξη έσπαγε από τα φεουδαρχικά της δεσμά και έκτοτε κτίζει εργοστάσια, γήπεδα, μέγαρα τέχνης και πανεπιστήμια, εδώ στην Κύπρο όπως και σε κάθε χώρα που με καθυστέρηση αιώνων οι κοινωνίες τους προσπαθούν να σπάσουν από τα φεουδαρχικά δεσμά, βλέπουμε τις αστικές τάξεις, αδύναμες να ολοκληρώσουν τα αστικοδημοκρατικά τους καθήκοντα, να βαδίζουν σήμερα στα 2010, πολλές φορές χέρι με χέρι με την εκκλησιά ή καλύτερα να υποτάσσονται στις επιδιώξεις της, όντας όμηροι της αδυναμίας τους και εξαρτημένοι από την τεράστια οικονομική δύναμη που για ιστορικούς και πολιτικούς λόγους καταφέρνει να διατηρεί ως τα σήμερα.

ΧΡΙΣΤΟΦΙΑΣ

Ιστορικές ευθύνες

Επτά χρόνια έχουν περάσει από τη μεγαλειώδη εξέγερση των Τουρκοκυπρίων που είχε ως στόχο τη λύση-επανένωση της Κύπρου. Μια εξέγερση που οδήγησε στο το άνοιγμα των οδοφράγματων και την ανατροπή του Ντενκτάς. Έξι χρόνια έχουν περάσει από το δημοψήφισμα του 2004 που είχε ως αποτέλεσμα το 65% των Τουρκοκυπρίων να ψηφίσει υπέρ της λύσης και το 75% των Ελληνοκυπρίων ενάντια, κάτω από την καθοδήγηση του Τάσσο, με το ΑΚΕΛ να αδυνατεί να αντισταθεί στο εθνικιστικό παραλήρημα των ημερών και στο τέλος να σύρεται και αυτό στην υπεράσπιση του ΟΧΙ.

Κάτω από την πίεση της βάσης του ΑΚΕΛ, η ηγεσία του αναγκάζεται έστω και μετά τεσσσεράμισι χρόνια συγκυβέρνησης με τον Τάσσο να εγκαταλείψει τον Τάσσο και να διεκδικήσει την προεδρία με τον Χριστόφια, ο οποίος κερδίζει τη μάχη των προεδρικών σαν ο άνθρωπος που θα μπορούσε να οδηγήσει σε λύση και επανένωση.

Ο σχηματισμός της νέας υπό τον Χριστόφια κυβέρνησης με τη συμμετοχή κύρια του ΔΗΚΟ (και της ΕΔΕΚ) αποτελεί μια πρώτη ψυχρολουσία για τις δυνάμεις της Λύσης. Το άνοιγμα όμως της Λήδρας, αμέσως μετά, δημιουργεί ένα νέο κλίμα και ελπίδα για τη Λύση. Ήταν η περίοδος που και οι πιο δύσπιστοι, πίστεψαν ότι είναι θέμα μερικών μηνών η λύση του Κυπριακού κάτω από τις ηγεσίες των Χριστόφια και Ταλάτ και με έναν Ερντογάν να έχει σαν όραμα του, μηδέν προβλήματα με τους γείτονες και να σπρώχνει σε όσο πιο σύντομη λύση του προβλήματος. Ένα κλίμα όμως που πολύ σύντομα εξανεμίστηκε από τις δημόσιες και παιδαριώδεις διαμάχες του Χριστόφια με τον Ταλάτ και την τεράστια κωλυσιεργία και ροκάνισμα του χρόνου για κατάληξη των διαπραγματεύσεων. Είναι η περίοδος όπου οι θέσεις που πρώτος ο Τάσσος πρόβαλε: «Όχι σε ασφικτικά χρονοδιαγράμματα και Όχι σε επιδιαιτησίες», αποτέλεσαν έναν πολύ εύσχημο τρόπο για ροκάνισμα εσαεί του χρόνου, και τις οποίες με μεγάλη ακρίβεια και στο τέλος με τεράστια φορτικότητα αναπαράγει ο Χριστόφιας καθόλη τη διάρκεια της ως τώρα προεδρίας του.

Την ίδια ώρα η υπόσκαψη από τους συγκυβερνώντες κάθε θετικού βήματος που προέκυπτε από τις επαφές Χριστόφια-Ταλάτ θύμιζαν την περίοδο πριν από το δημοψήφισμα που ο Τάσσος δήθεν συζητούσε για τη λύση και την ίδια ώρα τα στελέχη του κόμματός του, ακόμα και στελέχη του ΑΚΕΛ δαιμονοποιούσαν το κάθε τι σε σχέση με το σχέδιο λύσης που τότε συζητιόταν και δηλητηρίαζαν το κλίμα. Η εκλογή του Έρογλου στην ηγεσία της Τ/κυπριακής κοινότητας αντανάκλα την απογοήτευση των Τουρκοκυπρίων πρώτα με το ηχηρό ΟΧΙ των Ελληνοκυπρίων στο δημοψήφισμα και σε δεύτερη φάση από την εξάντληση των περιθωρίων υπομονής απέναντι στις ατέρμονες συζητήσεις Χριστόφια-Ταλάτ. Η υπομονή φαίνεται να εξαντλείται και του διεθνούς παράγοντα είτε αυτός είναι ο ΟΗΕ είτε η Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα τελευταία μηνύματα για σύντομη κατάληξη των συνομιλιών, για απευθείας εμπόριο και οι αποφάσεις του ΕΔΑΔ αυτό δείχνουν.

Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι τόσο το ΔΗΚΟ όσο και η ΕΔΕΚ δεν θέλουν καμιά λύση που θα επανένοιε την Κύπρο πολιτικά και οικονομικά στη βάση της πολιτικής ισότητας και στη βάση

της διζωνικότητας ενός ομόσπονδου κράτους. Για δεκαετίες οι εθνικιστές και οι πατριώτες βολεύονταν από την άτεγκτη αδιαλλαξία του Ντενκτάς και μπορούσαν να παρουσιάζουν διεθνώς ένα δήθεν διαλλακτικό πρόσωπο και να νέμονται από μόνοι τους τα προνόμια που τους έδινε η διεθνής αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αυτό όμως το σκηνικό έχει αλλάξει άρδην από το δημοψήφισμα. Ξαφνικά ο διεθνής παράγοντας βρέθηκε μπροστά σε μια άλλη γυμνή (χωρίς το πέπλο Ντενκτάς) και ωμή αλήθεια για τις προθέσεις της ελληνοκυπριακής πολιτικής και διπλωματίας. Η συνέχεια της διακυβέρνησης από τον Τάσσο αλλά και αυτής του Χριστόφια με το έξυπνο ροκάνισμα του χρόνου και τη δαιμονοποίηση των πάντων που θα ήθελαν να συνδράμουν σε λύση, ενισχύει ακόμα παραπάνω τις εκτιμήσεις του διεθνή παράγοντα για τις πραγματικές προθέσεις των κυβερνώντων.

Η εκλογή του Έρογλου, αν και φαίνεται να δίνει μια κάποια ελπίδα στους εθνικιστές και φοβικούς πατριώτες μας, με την ελπίδα ότι θα επαναληφθεί το μοτίβο Ντενκτάς, εντούτοις φαίνεται ότι, λόγω της παρουσίας Ερντογάν και της σημερινής θέλησης της Τουρκίας να βαδίσει προς το

μέλλον με άλλους όρους από ό,τι στο παρελθόν, χαλά τα σχέδια τόσο του ίδιου του Έρογλου για ξεχωριστό κράτος όσο και των Ελληνοκυπρίων που θα ήθελαν να φορτώσουν ξανά τις ευθύνες σε ένα νέο αδιέξοδο σε έναν αδιάλυκτο Έρογλου.

Ο Χριστόφιας βρίσκεται σήμερα σε κρίσιμο αλλά και ιστορικό σταυροδρόμι. Είτε θα πρέπει να σπάσει από τα δεσμά και τα βαρίδια που του βάζουν οι συγκυβερνώντες του και να προχωρήσει αποφασιστικά για τη λύση, σπρωγμένος στις δυνάμεις που θέλουν τη λύση (δυνάμεις που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία μέσα στην κοινωνία), είτε στο τέλος θα φορτωθεί και αυτός σημαντικό μερίδιο-ίσιου το σημαντικότερο- από την παγίωση της διχοτόμησης και όσα αυτή θα συνεπάγεται.

Για να γίνει πιστευτός ο Χριστόφιας όπτι προσαυτολιζεται ειλικρινά για τη λύση πρέπει πρώτα και κύρια να θέσει χρονικό ορίζοντα για κατάληξη των συνομιλιών. Στο βαθμό που υπάρχει πραγματική θέληση για λύση είναι αρκετές κάποιες εβδομάδες και όχι μήνες για κατάληξη. Για να ενεργοποιήσει τις μάζες και από τις δύο πλευρές του οδοφράγματος θα πρέπει ανοικτά και με έγνοια τα συμφέροντα και των δύο κοινοτήτων να διαπραγματευτεί πιθανές εκκρεμότητες που παραμένουν, και στο τέλος να μην φοβηθεί τη συνδρομή οποιοδήποτε θα ήθελε να βαδίσει στην κατεύθυνση της λύσης. Η Ντενκτάς εποχή και η εποχή του βαθέως κράτους στην Τουρκία έχει τελειώσει προ πολλού. Ο Ταλάτ πλήρωσε την αδυναμία του να οδηγήσει τους Τουρκοκύπριους σε λύση έστω και αν ήταν ο άνθρωπος που ηγήθηκε του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα, έστω και αν είχε απέναντί του τον Τάσσο και τους συνοδοιπόρους του ΟΧΙ. Η ιστορία θα είναι όμως πολύ πιο αμείλικτη με τον Χριστόφια αν, έχοντας μπροστά του όλους τους παράγοντες ευνοϊκούς -εσωτερικά και διεθνώς- αποτύχει να οδηγήσει σε λύση του Κυπριακού με μόνες δυνάμεις που έχει να αντιπαλέψει να είναι οι εθνικιστές που βρίσκονται στην ίδια του την κυβέρνηση και οι δικές του φοβίες και αμφιπαλαντεύσεις.

Μάζος

ΕΚΛΟΓΗ ΕΡΟΓΛΟΥ

Το τέλος της ελπίδας για σύντομη λύση;

Με την εκλογή Ερογλου τελειώνει ουσιαστικά μια περίοδος που αποτέλεσε παράθυρο λύσης του κυπριακού προβλήματος. Αποτελεί το τέλος μιας προσπάθειας που άρχισε με την εξέγερση των Τουρκοκυπρίων το 2002-2003, δημιούργησε ελπίδες λύσης μέσα από το σχέδιο Ανάν και οδηγήθηκε στην κατάρρευση με το δημοψήφισμα του 2004. Ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ ήταν το τελευταίο απομεινάρι των κατακτήσεων της εξέγερσης και η άνοδος του Ερογλου σηματοδοτεί την πλήρη επικράτηση της αντίδρασης στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Τα χρόνια που ακολούθησαν το δημοψήφισμα ήταν καταστροφικά για την ελληνοκυπριακή κοινότητα. Η διεθνής απομόνωση της κυβέρνησης Παπαδόπουλου γινόταν καθημερινά πιο αισθητή, με την Ευρώπη και τον ΟΗΕ να κινούνται αργά μα σταθερά προς την κατεύθυνση αναβάθμισης του κράτους των Τουρκοκυπρίων και το απευθείας εμπόριο. Η φρούσα της ανάπτυξης στον οικοδομικό τομέα στα κατεχόμενα οδήγησε τους Τουρκοκύπριους στην ψευδαίσθηση της δυνατότητας απρόσκοπτου πλουτισμού και στην ενδυνάμωση της υποστήριξης προς τη διατήρηση του δικού-τους κράτους. Με τη δυνατότητα λύσης να απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο, η θέση του Ακέλ δίπλα στον Παπαδόπουλο γινόταν καθημερινά πιο προβληματική, μέχρι που η ηγεσία του κόμματος πήρε την απόφαση να τον εγκαταλείψει και να προσπαθήσει να επανρθώσει τη ζημιά που η προεδρία-του έφερε στην Κύπρο.

Το αποτέλεσμα των εκλογών του 2008 ήταν ξεκάθαρο. Η πολιτική Παπαδόπουλου απορρίφθηκε από την πρώτη Κυριακή δείχνοντας πως και οι Ελληνοκύπριοι ήθελαν λύση. Η ήττα του Κασουλίδη τη δεύτερη Κυριακή ήταν άλλη μια καταδίκη του εθνικισμού που ο υποψήφιος του Δήσου προσπάθησε να επιστρατεύσει για την εκλογή-του. Η εκλογή Χριστόφια ήταν ξεκάθαρη εντολή για λύση του Κυπριακού. Αυτό αναπτέρωσε τις ελπίδες τόσο ανάμεσα στους Ελληνοκύπριους όσο και ανάμεσα στους Τουρκοκύπριους. Για πρώτη φορά τόσο στην ελληνοκυπριακή όσο και στην τουρκοκυπριακή κοινότητα βρισκονταν ηγέτες που ήθελαν να λύσουν το πρόβλημα αλλά και, πολύ πιο σημαντικό, είχαν τη λαϊκή εντολή να το κάμουν. Για μια σύντομη περίοδο οι δυο ηγέτες φαινόταν να είναι σε θέση να πετύχουν το σκοπό-τους. Το άνοιγμα της Λήδρας και η έναρξη των συνομιλιών ήταν καλά σημάδια. Ωστόσο, σιγά σιγά οι συνομιλίες αποτελεμάτωσαν, το αρχικό momentum άρχισε να χάνεται. Οι εθνικιστές, που την πρώτη περίοδο μετά την ήττα του Παπαδόπουλου έχασαν το βηματισμό-τους και βρισκονταν σε κατάσταση σύγχυσης και αμηχανίας, άρχισαν να ανασυντάσσονται και να υποσκάπτουν κάθε προσπάθεια του Χριστόφια προς την κατεύθυνση της λύσης. Και όσο η λύση φαινόταν να απομακρύνεται, οι υποσηρικές-της άρχισαν να απογοητεύονται και να χάνουν το ηθικό-τους. Ο Χριστόφιας και το Ακέλ οδηγούνταν σε ολοένα και μεγαλύτερη απομόνωση και η επίθεση εναντίον-τους γινόταν ολοένα και πιο βίαιη και χυδαία.

Με την άνοδο του Ερογλου έχει τελειώσει η περίοδος που οι Τουρκοκύπριοι αγωνίζονταν για λύση. Το επόμενο ορόσημο είναι οι προεδρικές του 2013. Αν δεν έχει μέχρι τότε λυθεί το Κυπριακό, και είναι πολύ απίθανη μια λύση με την παρουσία του Ερογλου στην ηγεσία της τουρκο-κυπριακής κοινότητας, η προεδρία Χριστόφια τελειώνει. Το τελευταίο απομεινάρι των προσπαθειών των αρχών του 21ου αιώνα για λύση του Κυπριακού θα πάψει να υπάρχει. Γιατί η αποτυχία του να λύσει το Κυπριακό θα είναι αποτυχία που θα οδηγήσει στην ήττα του Ακέλ. Ή, ακόμα χειρότερα, στην υποστήριξη κάποιου άλλου δεξιού για την προεδρία και επιστροφή στην

πολιτική που οδήγησε στην προεδρία Παπαδόπουλου. Και το Κυπριακό; Θα είναι αφέλεια να νομίζει κανείς πως η άνοδος του Ερογλου θα κάμει πιο εύκολη τη θέση της ελληνοκυπριακής κοινότητας. Η άποψη ότι η αδιαλλαξία-του θα οδηγήσει σε κατανόηση του «δικαίου» των Ελληνοκυπρίων θα αποδειχτεί άλλη μια αυταπάτη. Οι τελευταίες προειδοποιητικές βολές από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό δίκτυο δεν ήταν απλά μια προσπάθεια στήριξης του Ταλάτ. Είναι παράλληλα και μια προειδοποίηση προς τον Χριστόφια ότι η πολιτική-του δεν μπορεί να συνεχιστεί. Όσο ελπίαν ότι μπορούσε να φέρει αποτέλεσμα, ήταν διατεθειμένοι να τον στηρίξουν. Αντίθετα με ό,τι νομίζουν οι Κύπριοι πολιτικοί, με την άνοδο του Ερογλου και την απομάκρυνση της προοπτικής λύσης, η στάση της Ευρώπης θα γίνεται ολοένα και πιο δυσάρεστη για την ελληνοκυπριακή πολιτική. Αποφάσεις όπως η ανανέωση της Επιτροπής Περιουσιών ή η πρόθεση για απευθείας εμπόριο όχι μόνο δεν θα σταματήσουν αλλά θα γίνονται

Τουρκοκυπρίων από την αποτελέματωση της προσπάθειας για λύση του Κυπριακού. Το Ακέλ, και ο Δημήτρης Χριστόφιας προσωπικά, φέρουν τεράστιες ευθύνες για την αποτυχία του 2004. Η ευθύνη-τους ξεκινά με την υποστήριξη-τους στον Τάσσο Παπαδόπουλο, τον άνθρωπο που έστρεψε το τιμόνι της ιστορίας προς τα πίσω και οδήγησε στην έξαρση του εθνικισμού και τη συνέχιση του διαχωρισμού και της διχοτόμησης. Την ίδια στιγμή που οι Τουρκοκύπριοι βρισκονταν στους δρόμους πολεμώντας ενάντια στην υποταγή στην Τουρκία και υποστηρίζοντας τη λύση του Κυπριακού, ανέβασαν τον πιο έντονα απορριπτικό πολιτικό της Κύπρου στην προεδρία και στάθηκαν δίπλα-του παρά την εξαπάτησή-τους από τον ίδιο και το συμποτάρισμα της προσπάθειας για λύση. Ο κυπριακός λαός έδωσε μια δεύτερη ευκαιρία στον Δημήτρη Χριστόφια και το Ακέλ. Το αποτέλεσμα των εκλογών του 2008 ήταν ξεκάθαρο. Έδινε εντολή στον Δημήτρη Χριστόφια να λύσει το Κυπριακό εγκαταλείποντας την πολιτική Παπαδόπουλου. Έδινε στον Χριστόφια τη

παϊκή Ένωση. Με την άνοδο του Ερογλου έχει τελειώσει η περίοδος που οι Τουρκοκύπριοι αγωνίζονταν για λύση, έχει τελειώσει η περίοδος που μια λύση μπορούσε πραγματικά να είναι «κυπριακή», με την έννοια ότι δεν θα ήταν επιβλημένη από τα έξω αλλά θα είχε προέλθει από τη θέληση των δυο κοινοτήτων. Τώρα, δεν είναι οι Τουρκοκύπριοι που θα επιβάλουν στον ηγέτη-τους την πορεία λύσης – αν υπάρξει τέτοια πορεία – αλλά θα αναμένουμε σαν μωρές παρθένας μια καλή θέληση μιας Τουρκίας που είναι αμφίβολο αν θα έχει οποιοδήποτε λόγο να ακολουήσει πολιτική που έρχεται σε σύγκρουση τόσο με το «βαθύ κράτος» όσο και με τη θέληση των Τουρκοκυπρίων. Φυσικά η εκλογή Ερογλου δεν είναι το τέλος της ιστορίας. Αναμφίβολα είναι μια τεράστια πισωδρόμηση που θα φέρει το Κυπριακό χρόνια πίσω. Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε και να αντλήσουμε τα σωστά συμπεράσματα για να καθορίσουμε την πολιτική-μας για το μέλλον. Και η σωστή πολιτική δεν είναι η μονοσήμαντη επιμονή στη διαδικασία των συνομιλιών, που έτσι κι αλλιώς θα αποτελεμάτωθεί, αλλά να ξαναρχίσουμε να κτίζουμε κοινή πολιτική και δράση με την τουρκοκυπριακή Αριστερά, να αγωνιστούμε για να φτάσουμε ξανά εκεί που αφήσαμε το 2003-2004. Χωρίς Παπαδόπουλους και άλλους εθνικιστές να δηλητηριάζουν τις ψυχές των ανθρώπων με τις απειλές και το φόβο.

Ευθύνες Τουρκοκυπρίων

Ο Ταλάτ δεν είναι αμέτοχος ευθυνών για την εξέλιξη της εκλογής Ερογλου. Ήταν ένας από τους πιο σημαντικούς ηγέτες της πλατφόρμας «Αυτή η χώρα είναι δική-μας» που ηγήθηκε της εξέγερσης των Τουρκοκυπρίων το 2002-2003. Ουσιαστικά εγκατέλειψε την πλατφόρμα και διεκδίκησε τις εκλογές του Δεκέμβρη του 2003 με το κόμμα-του. Η σχετική επιτυχία-του στις εκλογές του επέτρεψε να διεκδικήσει αργότερα τις προεδρικές εκλογές και να τις κερδίσει. Με τον Παπαδόπουλο απέναντί-του, οι συνομιλίες δεν οδηγούνταν πουθενά με αποτέλεσμα σιγά σιγά ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ να μεταμορφώνεται από επαγγελματικό ηγέτη σε πολιτικό του κατεστημένου. Άρχισε να πιστεύει πως δεν υπήρχε άλλος δρόμος από την αναβάθμιση του κράτους-του, έγινε ο καλύτερος συνεργάτης της τουρκικής κυβέρνησης. Η εκλογή του Χριστόφια άλλαξε το σκηνικό. Ωστόσο, ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ απέτυχε να δει την ευκαιρία που ανοιγόταν για λύση του Κυπριακού και συνέχισε να πολιτεύεται σαν πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου και όχι σαν ηγέτης των Τουρκοκυπρίων που επεδίωκε λύση του Κυπριακού. Η αποτελέματωση των συνομιλιών είναι ευθύνη και του Ταλάτ όσο και του Χριστόφια. Όταν σιγά σιγά άρχισε να συνειδητοποιεί πως χωρίς λύση έχανε το παιγνίδι της εξουσίας, όταν κατάλαβε πως η απογοήτευση έμπρωχνε τις μάζες στην αγκαλιά της Δεξιάς, το μέλλον του είχε χαθεί, οι συνομιλίες δεν μπορούσαν να κινηθούν με πιο γρήγορο ρυθμό. Ιδιαίτερα μετά την ήττα του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος στις βουλευτικές εκλογές, ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ προσπάθησε να πείσει τον Χριστόφια για πιο γοργούς ρυθμούς – χωρίς αποτέλεσμα. Η άνοδος-του στην εξουσία έδωσε στον Ταλάτ

την ψευδαίσθηση πως μπορούσε να ακολουθήσει το δικό-του δρόμο αφήνοντας στο περιθώριο τους παλιούς-του συνεργάτες στην πλατφόρμα «Αυτή η χώρα είναι δική-μας». Σε μεγάλο βαθμό το κατάφερε. Τα περισσότερα κόμματα της πλατφόρμας αποδεκατίστηκαν και περιθωριοποιήθηκαν. Αυτό όμως ήταν πύρρεια νίκη για τον Ταλάτ. Όταν ήλθαν οι δύσκολες μέρες δεν υπήρχε πια κανείς να σταθεί στο πλευρό-του. Όταν την τελευταία περίοδο προσπάθησε να ξαναζωντανέψει τον ενθουσιασμό για τη λύση, όταν προσπάθησε να ξαναχτίσει ένα μέτωπο που να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τη Δεξιά, δεν υπήρχε κανείς για να πυκνώσει τις γραμμές-του. Αυτό δεν δικαιολογεί την στάση αυτών που πικραμένοι από τη στάση του Ταλάτ αρνήθηκαν να τον στηρίξουν στις εκλογές. Είναι ιδιαίτερα λυπηρό το γεγονός ότι το κόμμα Νέα Κύπρος, το κόμμα του Αλπάυ Ντουρτουράν, προτίμησε το μπιχοτάρισμα των εκλογών με την ανάλυση ότι Ερογλου και Ταλάτ είναι το ίδιο, είναι και οι δυο όργανα της Τουρκίας. Και είναι ιδιαίτερα λυπηρό γιατί αυτό το μπιχοτάζι μπορεί να έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην εκλογή του Ερογλου που σχεδόν σίγουρα θα οδήγησει σε ναυάγιο των συνομιλιών και συνέχιση του διαχωρισμού για το προβλεπτό μέλλον. Τώρα έχουμε μια νέα κατάσταση μπροστά-μας. Έχουμε την ευθύνη να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις της Αριστερας για τη νέα περίοδο. Πρέπει να σφυρηλατήσουμε μια νέα ενότητα της Αριστερας που να κρατήσει ζωντανή την ελπίδα για λύση του Κυπριακού. Μια νέα ενότητα που να διαπερνά τους εθνικούς διαχωρισμούς και να οδηγήσει σε μια νέα προσπάθεια όπου οι δυνάμεις της Αριστερας θα είναι σοφότερες...

Θέμος Δημητρίου

Βηματισμοί Ερντογάν

Ο πρωθυπουργός της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν έδωσε πρόσφατα συνέντευξη στη NET στην οποία κατηγορούσε τη Δύση ότι συνεχίζει την κούρσα των εξοπλισμών την ίδια ώρα που οι λαοί θέλουν ρούχα και τρόφιμα. Για τις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας και το Αγαιο είπε ότι πρέπει να το μετατρέψουμε σε θαλάσσια ειρήνης και να τη δώμε σαν θάλασσα που να ενώνει αντί να χωρίζει τις δύο χώρες. Επισκέφτηκε την Ελλάδα με αντιπροσωπεία 300 κυβερνητικών και επιχειρηματικών στελεχών. Έκλεισε 21 συμφωνίες συνεργασίας και έστησε Συμβολικό Συντονισμό με την Ελλάδα. Δυο εβδομάδες πριν, «ο Πασάς του ΑΚΡ πέρασε με το σπαθί του τις συνταγματικές αλλαγές στην Τουρκία που ξεδοντιάζουν τους δικαστές και του λένουν τα χέρια για να δικάσει τους στρατηγούς της Εργκνεκον. «Όσοι δεν ξέρουν ιστορία, η Εργκνεκον έχει τις ρίζες της στην Κύπρο, είναι η μητρική οργάνωση της TMT και είναι ο αρχιτέκτονας της κρίσης με την Ελλάδα και της εισβολής στην Κύπρο. »Όταν η εθνοσυνέλευση ψήφισε τις μεταρρυθμίσεις, γινόταν μια δίκη της Εργκνεκον. Ένας κατηγορούμενος, εκ των αρχηγών της αεροπορίας, δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο. Αντί αυτού έστειλε τα F-16 να κάνουν χαμηλές πτήσεις πάνω από την αίθουσα του δικαστηρίου! »Ο άλλος όμως στάθηκε και έδωσε τη μάχη στην εθνοσυνέλευση, σε αυτό το κλίμα, σε αυτή τη χώρα... «Εμείς σύντροφε ούτε με το φάντασμα του Δευκαλίωνα δεν είμαστε σε θέση να τα βάλουμε... και κατηγορούμε τον άλλο για επικοινωνιακά παιγνίδια... »...Φανταστείτε τι δυναμική θα είχε μια πρόταση-πρόσκληση προς την Τουρκία, παραμονές της επίσκεψης Ερντογάν στην Ελλάδα, για συνεργασία, συμφιλίωση, για μια καινούργια αρχή που θα αλλάξει το μέλλον της περιοχής. Λυσανώς τα ακούει αυτά από τον Ερντογάν...». (Εφημερίδα Πολίτης, στήλη Κοριού, 9 Μαΐου, 2010.)

Στο ίδιο έργο θεατές

Ποιος δεν θυμάται το όλο σκηνικό που στήθηκε τότε επί Τάσσο όταν συζητούσε με τον Ντενκτάς και Ταλάτ στη βάση του σχεδίου Ανάν για εξεύρεση δήθεν λύσης στο Κυπριακό. Ο Τάσσος «συζητούσε» στη Νέα Υόρκη και στο Μπούργκενστοκ με την τουρκοκυπριακή πλευρά και την ίδια ώρα οι σύμμαχοί του στη συγκυβέρνηση έχυναν τόνους από δηλητήριο τόσο για την επιδοκίμονη λύση όσο και ενάντια γενικά στη φιλία και αλληλεγγύη που αναπτυσσόταν τότε (την αμέσως μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων περίοδο) ανάμεσα σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

Το ίδιο έργο με ελαφρές παραλλαγές παρακολουθούμε και σήμερα με τον Χριστόφια πρόεδρο τώρα, να συζητά (πάντα χωρίς ασφουκτικά χρονοδιαγράμματα) και τους συμμάχους του στην κυβέρνηση να μην χάνουν ευκαιρία ή επεισόδιο καλύτερα, με άξιους συμπαραστάτες την πλειοψηφία των Μέσων Ενημέρωσης, για να δηλητηριάσουν τις ψυχές των ανθρώπων και να σπέρνουν την καχυποψία ενάντια σε όσα προσπάθεια ή κίνηση γίνεται προς την κατεύθυνση της Λύσης.

Μέσα σ' αυτό το σκηνικό τόλμησε ο Γραμματέας του ΟΗΕ να κάνει δήλωση στην πρώτη συνάντηση των Χριστόφια και Έρογλου και να πει για την πρόοδο που επιτεύχθηκε κατά τη διάρκεια των συνομιλιών μεταξύ Χριστόφια και Ταλάτ και να ευχηθεί σε σύντομη κατάληξη των συνομιλιών. Τα ίδια περίπου επανέλαβε στις δηλώσεις του και ο αντιπρόσωπός του στην Κύπρο Αλεξάντερ Ντάουονερ και άρχισαν τα όργανα από ΕΔΕΚ και ΔΗΚΟ και τα λοιπά πασαγάλια για την κακή μέχρι καταστροφική λύση που πάνε ξανά να μας επιβάλουν τα ξένα κέντρα και οι διεθνείς οργανισμοί για να εξυπηρετήσουν τα τούρκικα συμφέροντα. Και όλη αυτή η υστερία να μην έχει τελειωμό, παρά το ότι ο ίδιος ο Γραμματέας και άλλα στελέχη του ΑΚΕΛ προσπάθησαν να διασκεδάσουν αυτές τις ανησυχίες των σούπερ πατριωτών μας λέγοντας τους αυτό που ανακάλυψε ο Τάσσος πριν έξι χρόνια και έκτοτε αναπαράγεται συνεχώς, ότι δεν δεχόμαστε ασφουκτικά χρονοδιαγράμματα στις συνομιλίες. Η λαϊκή παροιμία λέει ότι: Απόν θέλει να πάει στο μόνο πέντε μέρες κοσκινίζει. Στη συγκεκριμένη περίπτωση της Λύσης φαίνεται ότι κοντά πέντε δεκαετίες συνομιλιών δεν είναι ακόμα αρκετές. Ούτε και θα είναι αρκετές οποιοσδήποτε κυβερνητικό στέλεχος αν δεν υπάρχει πραγματική θέληση για λύση. Πρώτο δείγμα για κάτι τέτοιο θα ήταν το σπάσιμο οποιασδήποτε συνεργασίας με τους εθνικιστές συμμάχους, η καταγγελία τους σε κάθε ευκαιρία για το ρόλο και τη δράση τους ενάντια στην επανένωση και η αποφασιστική κίνηση προς τη Λύση με στήριγμα τις λαϊκές μάζες.

ΜΖ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΞΕΔ

Ισραήλ

Σύσσωμος ο πλανήτης αντέδρασε έντονα στην αισχρή και επαίσχυντη πειρατική επίθεση ενάντια στον στολισμένο με τους ακτιβιστές που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στην αποκλεισμένη Γάζα. Οι Αραβες ηγέτες απειλούν με έκτακτη σύσκεψη για καταδίκη του γεγονότος. Η Ευρωπαϊκή Ένωση μιλώντας σε αυστηρό ύφος κάλεσε το Ισραήλ να μην το ξανακάνει διότι τέτοιες ενέργειες δεν προάγουν το διεθνές δίκαιο και εν πάση περιπτώσει αυτά δεν είναι σωστά πράγματα. Μέχρι την ώρα που σύρονται αυτές οι γραμμές δημοσιογραφικές πληροφορίες φέρουν το Κογκρέσο να ζητά επιτακτικά από την κυβέρνηση των ΗΠΑ να αποσύρει την καθ' αρίστρια της πρεσβείας στο Ισραήλ.

Αγγέλοι

Στις 29 του Μάη είχαμε την επέτειο της άλωσης της Πόλης από τους Τούρκους. Παρά την απώλεια αυτή όπως και άλλων πολλών, πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θάνατοι. Όπως και να έχει όμως το πράγμα, δεν είναι αυτό το θέμα μας. Θέλω να υπενθυμίσω ότι όταν οι Τούρκοι έμπαιναν στην Πόλη, οι χριστιανοί αδελφοί προσπαθούσαν να λύσουν το μυστήριο του φύλου των αγγέλων. Θέλω επίσης να υπενθυμίσω ότι το μέγα αυτό πρόβλημα δεν έχει βρει τη λύση του. Αναγκάζομαι εκ των πραγμάτων να εντυφλώσω επί του σημαντικού αυτού ζητήματος με την ευκαιρία της θλιβερής επετείου και να θέσω το αγωνιώδη ερώτημα επί του πειστηρίου. Οι

άγγελοι είναι γένους θηλυκού ή αρσενικού; Είναι φίφτι – φίφτι; Γιατί οι άγιοι πατέρες αρνούνται πεισματικά να τοποθετηθούν; Όλα αυτά ασπασχολήσουν τον κάθε αδικασερό ορθόδοξο χριστιανό.

Δημόσια Υπηρεσία

Σάλο προκάλεσε η έκθεση των προϊσταμένων στα κυβερνητικά τμήματα της Δημόσιας Υπηρεσίας. Η έκθεση αυτή, ούτε λίγο ούτε πολύ, παρουσιάζει τουλάχιστον το ένα τοις εκατό των υφιστάμενων τους ως απλώς πολύ καλούς σε αντίθεση με τους υπόλοιπους που είναι άριστοι. Αυτό προκάλεσε αναστάτωση στους αδικημένους οι οποίοι δεν κρύβουν την πικρία και δυσφορία τους. Το γεγονός αυτό προκάλεσε πλήθος πολιτών να διαμαρτυρηθεί έντονα, αλλά να εκφράσει και την ευαρέσκεια του για το ψηλό έως πανύψηλο επίπεδο εξυπηρέτησης στο δημόσιο, τουλάχιστον στις περιπτώσεις που απαντούν στα τηλέφωνα ή βρίσκονται στα γραφεία τους. Αξιοσημείωτη η περίπτωση συμπλοκή με ο οποίος δήλωσε ενόρκως ότι τέσσερις υπάλληλοι σε γραφείο του δημοσίου αλληλογρονηκοπήθηκαν σε μια προσπάθεια

ποιος να τον βοηθήσει, με αποτέλεσμα να χρειαστεί να τους λαδώσει όλους.

Πάπας

Μετά από παράκληση πολλών Κυπρίων οι οποίοι επισκέφθηκαν τη Ρώμη χωρίς να μπορέσουν να δουν τον Πάπα, ο Πάπας ήρθε στην Κύπρο. Το γεγονός αυτό όμως αναστάτωση τον Άγιο Λεμεσό Αθανάσιο ο οποίος διακήρυξε την αντίθεση του με την επίσκεψη διαβλέποντας κινδύνους για το ποιμνιστάσιο του. Αντιδρώντας ο δημοκρατικά εκλεγμένος Χρυσόστομος ο Β΄ αφού τόνισε το δικαίωμα των διαφωνούντων να εκφέρουν τη γνώμη τους κάλεσε τον Λεμεσό να σιωπήσει. Με τον Αθανάσιο όμως συντάχθηκαν και πολλοί Ιεράρχες ζωντανό και μη όπως ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός και ο Άγιος Χρυσόστομος οικογενειακός. Η στήλη καταδικάζει όσα επεισόδια και διαμαρτυρίες έγιναν κατά την έλευση του Ποντίφικα. Για όσα δεν έγιναν εκφράζει τη δυσανεμία της.

Ο Αντι-αντιδραστικός

Ιστορία και ο μύθος της εθνικής ενότητας

Μέσα από το εκπαιδευτικό μας σύστημα αλλά και μέσα από τα λεγόμενα κάποιες μερίδες των πολιτικών και των μέσων μαζικής ενημέρωσης παρατηρείται διαχρονικά μια προσπάθεια ισοπέδωσης των πολιτικών και ιδεολογικών αντιθέσεων στον τόπο. Συγκεκριμένα, αυτό που παρατηρείται είναι να ανάγονται οι αντιθέσεις αυτές σε μια υποτιθέμενη φύση των Κυπρίων που τους θέλει να καταφεύγουν εύκολα σε χαρακτηρισμούς και φιλονικίες μεταξύ τους χωρίς στην ουσία να τους χωρίζει κάτι. Αυτό μας δίνεται επίσης σαν εξήγηση μιας φτωχής πολιτικής κουλτούρας και ανωριμότητας που μας απομακρύνει από τον στόχο της πλήρους ανεξαρτησίας και εθνικής κυριαρχίας. Όταν τελειώνει όλο αυτό φυσικά όλοι εμείς δικαιολογημένα απομακρυνόμαστε και αποκηρύττουμε την κακιά και ευτελή εκ φύσεως πολιτική! Αυτό γίνεται όμως με ένα υψηλό κόστος, διότι στην ουσία υπάρχουν σοβαροί λόγοι για τις πολιτικές αντιπαραθέσεις. Λόγους που προσπαθούν να μας κρύψουν διότι αν αποκαλυφθούν ίσως καταρρεύσουν οι μύθοι αυτών που τους καλλιεργούν και συνάμα ίσως καταρρεύσουν και αυτοί.

Η πολιτική της εξίσωσης των θυμάτων με τους θύτες τους και η επεξήγηση της πολιτικής διαμάχης ως απορρέουσα από την κακία μας τη φύση είναι ένας μύθος που συντηρεί μια πολιτικά ακόμα πολύ δυνατή εθνικιστική άρχουσα τάξη. Αυτά είναι τα μόνα επιχειρήματα που απέμειναν σε αυτούς τους ανθρώπους για να αποφύγουν τις ιστορικές τους ευθύνες για τα πολιτικά εγκλήματα που διέπραξαν στο παρελθόν. Προσπαθούν μέσα από αυτά να ισοπεδώσουν το γεγονός ότι στην Κύπρο υπήρξε και υπάρχει ένα δυνατό λαϊκό κίνημα με διαχρονικές προοδευτικές θέσεις για την κοινωνία, για την οικονομία και για την πολιτική, που αντήχησε την καταπίεση της αποικιοκρατίας αλλά και των τοπικών φερέφωνων της και που αγωνίστηκε όπως και άλλα κινήματα στην Ευρώπη για να θεμελιώσει τα κοι-

νωνικά, εργατικά και οικονομικά του δικαιώματα. Αρνούνται να παραδεχτούν δηλαδή ότι η διαμάχη είναι αποτέλεσμα εγγενών πολιτικών, κοινωνικών και εν τέλει ταξικών διαφορών. Είμαι σίγουρος ότι το πετυχαίνουν. Το πετυχαίνουν ακριβώς όταν όλοι εμείς προσπαθήσουμε δικαιολογημένα να ξεχάσουμε την απο-

κρουστική πολιτική συζήτηση που μόλις ακούσαμε και μετά λέμε με έμφαση στους φίλους μας ότι όλοι αυτοί οι πολιτικοί είναι οι ίδιοι. «Ο ένας μιλά για την ΕΟΚΑ ο άλλος για το πραξικόπημα και πάλι λέγοντας». Έχετε σκεφτεί ποτέ ποιος διαμόρφωσε αυτή μας την άποψη; Έχω την εντύπωση αγαπητοί μου φίλοι ότι στην ουσία μάς τη διαμόρφωσε ο δημοσιογράφος ή ο δάσκαλος, όταν χρησιμοποιώντας τη δύναμη της ουδετερότητας μάς έπεισαν ότι το μόνο που τρέχει είναι ότι είμαστε εκ φύσεως άνθρωποι και μαλνώνουμε μεταξύ μας και για αυτό δεν αξίζει τον κόπο να ασχολείσαι! Με αυτό τον τρόπο συντηρείται ένας ανορθολογισμός όσον αφορά την πηγή των προβλημάτων μας. Ανορθολογισμός ο οποίος έχει ένα μεγάλο τίμημα. Αυτή η τακτική δεν είναι κυπριακό φαινόμενο. Έχει παρατηρηθεί και εξακολουθεί να παρατηρείται σε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα στην Ευρώπη όπου και όταν εκτυλίχθηκαν έντονες πολιτικές και ιδεολογικές διαμάχες που ενίοτε οδήγησαν σε επαναστάσεις και εμφύλιους πολέμο-

υς. Στην Ισπανία της μεταπολίτευσης μετά το 1978 έγινε μια συλλογική προσπάθεια θαμίσματος της ιστορικής μνήμης του εμφύλιου από την τότε μεταπολιτευτική κυβέρνηση και σε συνεργασία με όλες τις μεταφραγκικές πολιτικές δυνάμεις, μεταξύ των οποίων ήταν και το ΚΚ Ισπανίας. Στόχος φυσικά ήταν η διαίω-

όσους είναι απλά διαφορετικοί. Και όλα αυτά για να συνεχίσουν να αποφασιζούν για μας κάποιο ανεκδιήγητο αλλοτριωμένο πρόγραμμα επαρμένο έφηβοι εθνικιστές, που χρησιμοποιώντας τους δημοσιογράφους αλλά και το εκπαιδευτικό σύστημα μάς λένε ότι για όλα φταίει η κακία μας η φύση που αυτή μας οδήγησε στον εθνικό διχασμό. Μετά φυσικά για να συμπληρώσουν μας μιλούν για την ανάγκη εθνικής ενότητας. Μήπως εννοούν την εθνική ενότητα στο όνομα της οποίας οι «εθνικοί μας σωτήρες» διέπραξαν πολιτικά εγκλήματα και οργάνωναν πραξικοπήματα; Έχω την εντύπωση ότι όλο αυτό δεν εξυπηρετεί τίποτα άλλο παρά την πολιτική της μη λύσης και της διχοτόμησης, και όπως και στην περίπτωση της Ισπανίας τη διαίωση στην εξουσία κάποιων ατιμώρητων. Η λογική της ισοπέδωσης της εναλλακτικής πολιτικής της συναίνεσης και της συνεργασίας, είναι η ίδια λογική που εξισώνει τα θύματα της σύγχρονης ιστορίας της Κύπρου με τους θύτες τους. Είναι η λογική που μας μιλά συνέχεια για εθνική ενότητα και βλέπει την πολιτική σαν εκ φύσεως κακιά και διχαστική. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι η εθνική ενότητα σημαίνει να μην υπάρχει πολιτική αντιπαράθεση, να μην αμφισβητείται ποτέ ο πατριωτισμός τους και κυρίως να μην επιρρίπτονται ποτέ ευθύνες. Αν αυτή είναι η εθνική ενότητα που μας προτείνουν, τότε το καλύτερο που θα επιτυγχάνουμε αν τους ακούσουμε θα ήταν αυτό που ο Φράγκο στην Ισπανία ονόμασε «οργανική δημοκρατία», και στην Ισπανία όπως ξέρουμε υπήρξε μια σαραντάχρονη δικτατορία! Ας κηρύξουμε τις όποιες αμφιβολίες προσπαθούν να μας δημιουργήσουν με τον τρομοκρατικό τους λόγο. Ας συγκροτούμε κατά μέτωπο με αυτόν τον ανορθολογισμό. Ο δρόμος της λύσης ανοίγει όσο τους παραμερίζουμε και τους συρρικνώνουμε. Αυτή θα είναι και μια εθνική ενότητα που θα αξίζει.

Κυριάκος Μακρομάλλης Φοιτητής

Η κυπριακή οικονομία στο στρόβιλο της διεθνούς κρίσης

Η παγκόσμια οικονομική κρίση 2007-2010 αποτελεί μια βαθειά και παρατεταμένη κρίση του καπιταλισμού με διαφορετικά χαρακτηριστικά από τις κρίσεις που έχουν προηγηθεί στον 20ο αιώνα. Η πρόσφατη κρίση διαφέρει και από την παγκόσμια ύφεση 1929-1933 καθώς και από την κρίση 1971-1974 γιατί τα δομικά χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής ανάπτυξης τα οποία είχαν διαμορφωθεί κατά την περίοδο πριν το ξέσπασμα της κάθε μιας από τις μεγάλες καπιταλιστικές κρίσεις φυσιολογικά είναι διαφορετικά. Η πρόσφατη περίοδος των τελευταίων 30 περίπου χρόνων εμπεριέχει αρκετά νέα χαρακτηριστικά στη μορφή της καπιταλιστικής ανάπτυξης τα οποία μπορούν να μας καθοδηγήσουν στην αναζήτηση και των αιτιών αλλά και στην αξιολόγηση των επιπτώσεων της πρόσφατης και ακόμα σε εξέλιξη παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Η δεκαετία του 1980 άρχισε με τη συντονισμένη εισαγωγή μέτρων οικονομικής πολιτικής σε Βρετανία και ΗΠΑ τα οποία σταδιακά εφαρμόστηκαν σε Ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο με επίκεντρο τη φιλελευθεροποίηση των αγορών και τον περιορισμό του ρόλου του κράτους στη ρύθμιση της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Η οικονομική πολιτική η οποία είχε σαν επίδωξη το περιορισμό της ανεργίας αποσύρεται και η προτεραιότητα δίνεται στον έλεγχο του πληθωρισμού, στη μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων, στην ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων και στην άρση κάθε περιορισμού στη λειτουργία του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Κατά την περίοδο αυτή, η οποία έχει χαρακτηριστεί σαν η εποχή ανόδου του νεοφιλελευθερισμού, το τραπεζικό κεφάλαιο αποκτά μια πρωταρχική θέση στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα με αυξημένη κερδοφορία, με συνεχή διεύρυνση των δραστηριοτήτων του σε νέα χρηματιστηριακά προϊόντα και ξεπλώνεται σε όλες τις άκρες της υφής. Αυτή η διόγκωση και επικυριαρχία του τραπεζικού κεφαλαίου στις τελευταίες δεκαετίες έχει οδηγήσει σε επανειλημμένες χρηματιστηριακές κρίσεις όπως αυτή του Μεξικού, της Αργεντινής και τη μεγάλη κρίση της Ν.Α. Ασίας το 1997-1998. Αυτές οι κρίσεις αν και έχουν αφετηρία το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αναπόφευκτα επηρεάζουν και την παραγωγική βάση της οικονομίας με αποτέλεσμα την ύφεση, αύξηση της ανεργίας, αυξημένα δημοσιονομικά ελλείμματα και καταλήγον με πιέσεις για περικοπές στους μισθούς και στις κοινωνικές παροχές.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση 2007-2010 είχε σαν αφετηρία το χρηματοπιστωτικό σύστημα στις ΗΠΑ, αλλά πολύ γρήγορα ξεπλώθηκε παγκόσμια. Η μαζική παροχή ενυπόθηκων δανείων στις πιο φτωχές τάξεις των Αμερικανών ήταν το έναυσμα για τη πιο βαθειά κρίση των τελευταίων δεκαετιών με αποτέλεσμα τη σημαντική ύφεση στις πιο πολλές αναπτυγμένες οικονομίες, την άνοδο της ανεργίας, τη διεύρυνση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους και με συνέπεια την πιο πρόσφατη φάση της οικονομικής κρίσης που επικεντρώνεται σε πολιτικές λιτότητας για να αντιμετωπισθούν τα δημόσια ελλείμματα. Οι κυβερνήσεις των δυτικών χωρών, ενώ έχουν δαπανήσει τεράστια ποσά για τη διάσωση του τραπεζικού κεφαλαίου, τώρα προχωρούν σε περικοπές μισθών, συντάξεων, κοινωνικών παροχών και γενικά σε πολιτικές λιτότητας ενώ οι τράπεζες γρήγορα επανήλθαν σε κερδοφορία και στο πρωταρχικό τους ρόλο. Σε αυτή τη κατάσταση βρίσκονται τώρα η Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, όπου ο κίνδυνος μιας παρατεταμένης ύφεσης είναι πλέον ορατός. Αυτή η σύντομη περιγραφή κάποιων χαρακτηριστικών της οικονομικής κρίσης που σήμερα ταλανίζει το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα δείχνει πόσο σημαντική είναι η αντιμετώπιση του τραπεζικού κεφαλαίου με ριζοσπαστικές πολιτικές εθνικοποίησης και κοινωνικού ελέγχου όχι μόνο

για την αντιμετώπιση της κρίσης αλλά και για να γίνουν βήματα κοινωνικού μετασχηματισμού πέρα από τον καπιταλισμό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο γενικευμένης κρίσης σε παγκόσμιο επίπεδο δεν θα ήταν δυνατό μια μικρή οικονομία όπως η Κυπριακή να αποφύγει σημαντικές επιπτώσεις, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη το οικονομικό μοντέλο που έχει ακολουθηθεί στη Κύπρο τα τελευταία χρόνια. Η Κυπριακή οικονομία έχει βασισθεί σε μεγάλο βαθμό στους τομείς του τουρισμού, των υπηρεσιών και πρόσφατα έχει παρατηρηθεί σημαντική έξαρση στον κατασκευαστικό τομέα. Η ύφεση και η πτώση των εισοδημάτων σε Ευρωπαϊκές χώρες αναπόφευκτα θα επηρεάσει τους τομείς απ' όπου αντλούσε την ανάπτυξη της η Κυπριακή οικονομία. Οι πρώτες εκτιμήσεις του υπουργού οικονομικών ότι η κρίση

δεν πρόκειται να επηρεάσει την Κυπριακή οικονομία πολύ σύντομα είχαν διαψευσθεί. Σύμφωνα με στοιχεία της Ε.Ε. το ΑΕΠ είχε μείωση 1.7% το 2009, η οποία θα συνεχισθεί και το 2010 με μείωση 0.4%. Για την ανεργία τα στοιχεία δείχνουν ότι το ποσοστό του 5.3% το 2009 θα αυξηθεί στο 6.7% το 2010 και στο 7% το 2011. Ο αριθμός των ανέργων αυξήθηκε από 13,292 το 2008 σε 16,720 το 2009 και σε 23,391 το 2010. Ο τουριστικός τομέας έχει επηρεασθεί σε πολύ σημαντικό βαθμό με μείωση στις αφίξεις και στις δαπάνες γύρω στο 20-25% ενώ και οι κατασκευές έχουν πτωτική πορεία.

Η Κυπριακή οικονομία έχει επηρεασθεί σε πολύ σημαντικό βαθμό από την παγκόσμια κρίση αφού οι πιο σημαντικοί τομείς εξαρτώνται από τις αγορές του εξωτερικού. Θα πρέπει όμως να αναφερθεί ότι και χωρίς την παγκόσμια οικονομική κρίση η Κυπριακή οικονομία θα αντιμετώπιζε προβλήματα λόγω των περιορισμένων δυνατοτήτων του συγκεκριμένου οικονομικού μοντέλου ανάπτυξης που έχει ακολουθηθεί. Η παραγωγική βάση της οικονομίας, βιομηχανία και γεωργία έχουν συρρικνωθεί σε τέτοιο βαθμό με αποτέλεσμα η πορεία της οικονομίας να εξαρτάται από εξωγενείς παράγοντες. Δεν υπήρξε κανένας προγραμματισμός και προσπάθεια αναπτυξιακής πολιτικής για να αναπτυχθούν νέοι τομείς που να προσφέρουν κάποια προοπτική στη Κυπριακή οικονομία.

Επίσης, ένα φαινόμενο το οποίο έχει επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό την πορεία της οικονομίας τα τελευταία χρόνια

είναι η εισροή μεταναστών οι οποίοι απασχολούνται ως φθηνό εργατικό δυναμικό. Η Κυπριακή οικονομία έχει μετατραπεί σε μια οικονομία με πολύ αδύνατη βάση, χαμηλή παραγωγικότητα, επικεντρωμένη στο τουρισμό και στις υπηρεσίες και τις κατασκευές και χρησιμοποιώντας φθηνό εργατικό δυναμικό. Αυτό είναι ένα πλαίσιο το οποίο εξυπηρετούσε το κεφάλαιο στη Κύπρο αλλά οι συνθήκες και προοπτικές για τους εργαζόμενους ήταν και αρνητικές και αβέβαιες. Επίσης ένα άλλο σημαντικό χαρακτηριστικό της Κυπριακής οικονομίας είναι ο αρνητικός ρόλος των τραπεζών οι οποίες λειτουργούν ως καρτέλ, διατηρούν επιτόκια πολύ ψηλότερα από τον μέσο όρο της Ευρώπης που τους εξασφαλίζει σταθερά υψηλή κερδοφορία αλλά αποθαρρύνει τις επενδύσεις.

Η αρχική αντίδραση της κυβέρνησης, μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης με ένα σημαντικό πακέτο των 500 εκατομμυρίων ήταν η στήριξη του τουριστικού και κατασκευαστικού τομέα καθώς και των τραπεζών. Επίσης σε ένα δεύτερο στάδιο, η κυβέρνηση εξασφάλισε ένα σημαντικό κονδύλι της τάξης του ενός δις. Ευρώ σε χαμηλότοκα δάνεια από την Ε.Ε. τα οποία οι τράπεζες έχουν χρησιμοποιήσει για δάνεια με ψηλότερα επιτόκια. Η κερδοφορία των τραπεζών έχει ήδη επανέλθει σε ψηλά επίπεδα όπως δείχνουν τα πρόσφατα αποτελέσματά τους. Αντί για ποιεςδήποτε σκέψεις για εναλλακτική αναπτυξιακή κατεύθυνση, η κυβέρνηση επιδοτεί τους ήδη διογκωμένους και συνάμα προβληματικούς τομείς της οικονομίας.

Όπως εξελίσσεται η οικονομική κρίση έχει σαν αποτέλεσμα τη διεύρυνση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων λόγω της μείωσης των φορολογικών εισπράξεων και αύξηση στις δαπάνες σε επίδομα ανεργίας, επιδοτήσεις για τη στήριξη επιχειρήσεων, τραπεζών κλπ. Στη Κύπρο το δημοσιονομικό έλλειμμα, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ε.Ε. ήταν -6.1% του ΑΕΠ το 2009 και αναμένεται να αυξηθεί στο επίπεδο των -7.1% το 2010 και στο -7.7% το 2011. Με τα πρόσφατα μέτρα που η κυβέρνηση εξάγγειλε στοχεύει στη μείωση των ελλειμμάτων κατά 175 εκατομμύρια. Και αν ακόμα ο στόχος επιτευχθεί πλήρως, η θετική επίδραση στα δημοσιονομικά του κράτους θα είναι μόνο προσωρινή. Το βάθεμα της κρίσης θα φέρει αναπόφευκτα το δημοσιονομικό έλλειμμα σε ακόμα πιο προβληματική κατάσταση.

Επίσης από τα μέτρα απουσιάζει οποιοδήποτε στοιχείο αναπτυξιακής πολιτικής όπως επίσης θαρραλέες αποφάσεις για αύξηση της εταιρικής φορολογίας (η πιο χαμηλή στην Ευρώπη σε επίπεδο 10%), φορολογία των τραπεζών και της εκκλησίας. Η φορολόγηση του πλούτου και ο ουσιαστικός έλεγχος των χρηματοπιστωτικού συστήματος θα έδινε τη δυνατότητα για σχεδιασμό και υλοποίηση μιας νέας αναπτυξιακής πολιτικής με κοινωνικό προσανατολισμό. Οι αντιπροτάσεις του ΔΗΣΥ δεν έχουν να προτείνουν κάτι διαφορετικό αν εξαρραχθεί κανείς το γεγονός ότι βρήκαν την ευκαιρία να φέρουν στην επιφάνεια την πάγια πολιτική τους για ιδιωτικοποιήσεις. Οι πολιτικές επιλογές, κυβέρνησης και αντιπολίτευσης δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στη κρίση.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση φαίνεται ότι έχει ακόμα αρκετό δρόμο να τραβήξει. Τα καταστροφικά αποτελέσματα της κρίσης αρχίζουν να γίνονται ήδη πολύ εμφανή. Δεν φαίνεται να υπάρχει καμιά στρατηγική εξέδου από την κρίση στα πλαίσια των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και εξουσίας και στα πλαίσια του κάθε εθνικού κράτους απομονωμένα. Μόνο η κοινωνική αντίσταση και πολιτικές-κοινωνικές ανατροπές και ανακατατάξεις σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο θα μπορούσαν να δώσουν κάποια ελπίδα για το μέλλον.

Παναγιώτης Παλλίνης

Γράμμα από την Αγγλία...

...Προβλέπονται πολύ άσχημα τα πράγματα εδώ. Ήδη ο Κάμερον και το σινάφι του άρχισαν τις φοβέρες για 'αναθώρωση' των νόμων μετανάστευσης. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Να μπορούν να σε διώγουν ανενόχλητοι από τη χώρα, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανένα. Δεν ξέρουν ότι η αγγλική οικονομία κτίζεται πάνω στο αίμα και τον ιδρώτα των μεταναστών τους; Όσο για τις φορολογίες που υποσχέθηκε πως θα βάλει στην εκπαίδευση... Πού πάμε, γυρίζουμε πίσω στις εποχές που η εκπαίδευση είναι για την ελίτ; Αυτό που σκέφτομαι, που με ανησυχεί, είναι πως ο κόσμος τον ψήφισες, αυτούς διάλεξε να τον εκπροσωπούν.

...Πιστεύω ότι μήκαμε στην πορεία που λες. Δεν ξέρω αν πιστεύω ακόμα στην πολιτική. Βλέπω τα πράγματα να αλλάζουν γύρω μου με απίστευτους ρυθμούς, κάθε μέρα διαβάζω για καινούργιες απεργίες και διαδηλώσεις εναντίον των μέτρων λιτότητας που παίρνουν οι κυβερνήσεις για να 'σώσουν' τις χώρες τους από την κρίση, κάθε μέρα και μια καινούργια χώρα κατεβαίνει στους δρόμους. Δεν έχουν να φανεί. Τόσος κόσμος, και ποιος θα κάνει κάτι γ' αυτούς; Μόνο οι ίδιοι ίσως... μόνο εμείς μπορούμε να κάνουμε κάτι για μας.

...Μιλούσα με τον... προχθές. Έκλαιγα. Του έλεγα ότι δεν αντέχω αυτή την αβεβαιότητα, αυτό το μεγάλο ερωτηματικό που επιφυλάσσει το μέλλον για την γενιά μου. Νιώθω κάποιες φορές ότι όλα βυθίζονται γύρω μου. Έβλεπα μια εκπομπή, είχαν βγει εκπρόσωποι των αδιόριστων

εκπαιδευτικών της Ελλάδας και φώναζαν, ζητούσαν εξηγήσεις, κάτι από όπου να μπορούσαν να πιαστούν. Ξέρεις τι τους απάντησε ένας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ; «Ένα πανεπιστήμιο τελειώσατε, πώς κάνετε έτσι». Εκεί μας έχουν καταντήσει, μας έριξαν στο καλάνι του ανταγωνισμού, αυτού του μισήτου καπιταλισμού τους και μας βλέπουν να λιώνουμε σγά σγά. Μας λένε συνέχεια ψέματα. Δεν υπάρχουν δουλειές, είμαστε και γενιά των επακόσμων. Και μετά μας κατακρίνουν που βγαίνομε στους δρόμους, ανακατασμένοι και ζητάμε πίσω το μέλλον μας. Αλλά δεν μας ακούει κανείς.

...Βρίσκω λοιπόν καταφύγιο στη φιλοσοφία, έχω αγαπήσει αυτό που σπουδάζω με όλο μου το είναι...

Eroğlu'nun Seçilmesi:

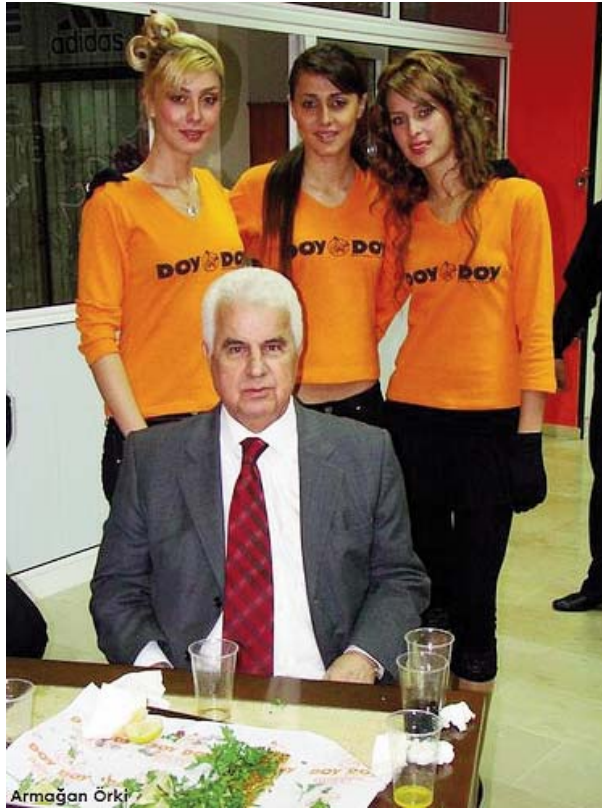
Kısa Zamanda Çözüme Ulaşma Umutlarının Sonu mu?

Eroğlu'nun seçimleri kazanmasıyla birlikte Kıbrıs sorununun çözümü için fırsat teşkil eden bir dönem de bitiyor. Eroğlu'nun seçilmesi, Kıbrıslı Türklerin 2002-2003 ayaklanmasıyla başlayan, Annan Planı'ya çözüm umutları doğuran ve 2004'teki referandumla yıkılan bir çabanın sonu anlamına geliyor. Mehmet Ali Talat ayaklanmanın kazanımlarının son kalıntısını teşkil ediyordu ve Eroğlu'nun seçilmesi de Kıbrıs Türk toplumundaki tepkinin tam anlamıyla hüküm sürdüğünün göstergesidir.

Referandum sonrasındaki yıllar Kıbrıs Rum toplumu için yıkıcı olmuştur. Papadopoulos hükümetinin izolasyonu, AB ve BM'nin Kıbrıslı Türklerin devletinin düzeyini yükseltme ve doğrudan ticaret konusunda yavaş ancak sağlam adımlarla ilerlemesiyle birlikte her gün hissedilir durumda gelmişti. İşgal bölgelerinde inşaat sektöründe yaşanan kalkınma balonu ise, Kıbrıslı Türklerde kesintisiz zenginlik hissi yaratmış ve kendi devletlerinin korunmasına yönelik desteklerini güçlendirmiştir. Çözüm olasılığı günden günde yok olurken, Papadopoulos'un yanında yer alan AKEL'in durumu gün geçtikçe daha sorunlu oluyordu. Bu durum, AKEL parti liderliğinin Papadopoulos'u terk ederek başkanlığının Kıbrıs'a verdiği zararı düzeltmeye çabalamasına kadar devam etti.

2008 seçimlerinin sonuçları gayet netti. Papadopoulos'un politikası ilk turdan reddedildi ve Kıbrıslı Rumların da çözüm istediği gösterildi. DİSİ'nin adayı Kasulidis'in ikinci turdaki yenilgisi, kazanmak için ortaya koyduğu milliyetçilik stratejisinin yenilmesi sebebiyle ikinci bir galibiyetti. Hristofyas'ın seçilmesi Kıbrıs sorununun çözülmesi yönünde net bir emirdi. Bu durum gerek Kıbrıslı Rumlar gerekse Kıbrıslı Türklerde yeniden umutların canlanmasına sebep oldu. İlk kez gerek Kıbrıs Rum gerekse Kıbrıs Türk toplumunda sorunu çözmek isteyen, bundan da önemlisi halktan bu emri almış liderler bulunuyorlardı.

Kısa bir süre, iki lider başarıya ulaşacak gibi göründüler. Lokmacı'nın açılması ve müzakerelerin başlaması iyi işaretlerdi. Ancak müzakereler yavaş yavaş çıkmaza girdi ve ilk başlardaki momentum kaybolmaya başladı. Papadopoulos'un yenilgisinden sonra ilerlemelerini kaybe-

Armağan Örki

den, küçülme ve bekleme durumunda bulunan milliyetçiler, yeniden toparlanmaya ve Hristofyas'ın çözüm yönündeki her türlü çabasının altını oymaya başladılar. Çözüm uzaklaştıkça da Hristofyas'ın destekçileri hayal kırıklığına uğramaya ve morallerini kaybetmeye başladılar. Hristofyas ve AKEL gittikçe daha büyük bir yalnızlığa itiliyor, karşılaştıkları saldırılar ise gittikçe yoğunlaşıyordu.

Eroğlu'nun seçilmesiyle Kıbrıslı Türklerin çözüm için mücadele ettikleri dönem sona erdi. Bir sonraki dönüm noktası 2013 yılındaki başkanlık seçimleridir. Eğer o zamana kadar Kıbrıs sorunu çözülmezse, ki Eroğlu Kıbrıslı

Türklerin lideri olduğu sürece bu imkansız gibi görünüyor, Hristofyas'ın başkanlık dönemi de sona erecektir. Kıbrıs sorununun 21nci yüzyılın başlarındaki çözüm çabalarının son kalıntısı da yok olacaktır. Bunun sebebi de Hristofyas'ın Kıbrıs sorununu çözmekteki başarısızlığı başkanlığının başarısızlığı ve AKEL'i yengiliye götürecektir. Bundan daha kötüsü ise, Papadopoulos'un başkan yapan politikaya ve başka bir sağcının başkanlığa dönülmesine yol açacaktır.

Kıbrıs sorununa gelince: Eroğlu'nun seçilmesinin Kıbrıs Rum toplumunun durumunu daha da kolaylaştıracağını zannetmek saflık olur. Eroğlu'nun uzlaşmazlığının Kıbrıslı Rumların "haklılığının" anlaşılmasına yol açacağını düşünmek bir başka yanılgı olacaktır. Avrupa Birliği ve Parlamentosu'ndan gelen son uyarılar sadece Talat'ı destekleme çabası değildi. Hristofyas'a da, politikasının devam edemeyeceği yönünde uyarıydı. Sonuç getireceğine inandıkları sürece onu desteklemeye hazırıldılar. Kıbrıslı politikacıların düşündüğünün aksine, Eroğlu'nun seçilmesi ve çözüm perspektifinin uzaklaşmasıyla birlikte,

Avrupa'nın Kıbrıs Rum politikası karşısındaki tutumu daha kötü olacaktır. Taşınmaz Mal Komisyonunun tanınması yada doğrudan ticaretin ileri götürülmesi gibi çabalar sona ermek yerine, daha da yoğunlaşacaktır.

Ne olduğumuzu anlamadan, 10 yıl sonra kendimizi, yeni parametreler içeren bir çözüm planını tartışırken bulacağız. Pek çok göçmen geri dönüş hayaliyle bu dünyadan göçüp gitmiş, kullanıcıların mülkiyet hakkı uluslararası mahkemelerce tanınmış, Kuzey'in liman ve havaalanları yasal olarak faaliyete girmiş ve Kıbrıs'ın yeniden birleşmesi yönünde gerek Kıbrıslı Türkler gerekse Kıbrıslı Rumların arzusu yok olmuş olacak.

(Baştarafı S. 5'te)
**KIBRISLI RUMLARIN
SORUMLULUKLARI**

Eroğlu'nun seçilmesi Kıbrıs sorununun çözümü çabaları sahnesini tamamen değiştirmiştir. Bunun sebebi Eroğlu'nun tezleri değil, bu tezlerin Kıbrıslı Türkler tarafından benimsenmiş ve seçimlerle gösterilmiş olmasıdır. Eroğlu'nun zaferinin bir bölümünün yerleşiklerden ötürü olduğunu söyleyenler olabilir ancak şöyle yada böyle işgal bölgelerindeki seçimlerin koşulları da bunlardı. Eroğlu'nun seçilmesi ne şans eseri nede yapay bir olaydır. Kıbrıslı Türklerin, Kıbrıs sorununun çözümü çabalarının çıkmaza girmesinden duydukları hayal kırıklığının sonucudur.

AKEL ve şahsen Dimitris Hristofyas, 2004 yılındaki başarısızlıktan çok büyük oranda sorumludurlar. Sorumlulukları, tarihin dümenini geriye çeviren ve milliyetçiliğin canlanmasını, ayrılığın ve bölünmenin devamını sağlayan Tasos Papadopoulos'a verdikleri doğrudan destekle başlar. Aynı zamanda, Kıbrıslı Türkler sokaklara çıkarak Türkiye'ye başkaldırırken ve Kıbrıs sorununun çözümünü desteklerlerken, Kıbrıs siyasi yaşamındaki en büyük retçiyi başkanlık görevine getirdiler ve aldatılmalarına ve çözüme çabalarının sabote edilmesine karşın yanında durarak destek verdiler.

Kıbrıs halkı Dimitris Hristofyas ve AKEL'e ikinci bir şans verdi. 2008 seçimlerinin sonucu gayet netti: Hristofyas'a Papadopoulos'un politikasını terk ederek Kıbrıs sorununu çözme emrini veriyordu. Hristofyas'a, referandumdan sonraki yıkıcı süreci tersine çevirme ve bölünmenin suç ortaklığından kurtularak yeniden birleşmenin ve barışın baş rol oyuncusu olma imkanı veriyordu.

Hristofyas, dikkatli bir politika izlemeye ve ortakları DİKO ile EDEK'i çözüme sürecine kendisini takip etmeye ikna etmeye çalıştı. Hristofyas'ın bu politikası, DİKO ve EDEK'in fikir ayrılıkları olmasına rağmen hükümette kalmayı sürdürmeleri göz önüne alındığında, bir süre başarılı oldu. Ancak bu politikanın bedeli de çok ağır oldu: çözüm sürecindeki dinamizmi yok etti. Kıbrıs Türk toplumu doğru mesajları vermekte ve çevresinde çözüm yanlılarını toplamakta başarısız oldu. Umut ve iyimserlik ortamı yerini umutsuzluk ve hayal kırıklığına bıraktı.

Hristofyas ve AKEL'in, kaderlerinin Kıbrıs sorununun çözülmesine bağlı olduğunu bilmeleri gerekirdi. Müzakere sürecinde mevcut olan "en sıkı takvimin", BM yada

AB tarafından konabilecek olan değil, araya girecek olan işgal bölgelerindeki seçimler olduğunu bilmeleri gerekirdi. Eroğlu'nun seçilmesiyle Kıbrıslı Türklerin çözüm için mücadele ettikleri, Kıbrıs'ta gerçekten Kıbrıslıların olacak, yani dışarıdan empoze edilmeyen ve iki toplumun gerçekten istedikleri bir çözümün olabileceği dönem artık sona erdi. Artık liderlerine çözüm sürecini – böyle bir süreç varsa tabii – empoze edecek olanlar Kıbrıslı Türkler değildir. Artık oturup hem "derin devletle" hem de Kıbrıslı Türklerin iradesiyle çatışacak bir politika izlemeyeceğine kuşkuyla bakabileceğimiz bir Türkiye'nin iyi niyet göstermesini bekleyeceğiz.

Elbette Eroğlu'nun seçilmesi hikayenin

sonu değildir. Kıbrıs sorununu tarihte gerilere götürecek bir adım olduğu ise kesindir. Gelecekteki politikamızı belirleyebilmemiz için bunun farkına varmalı ve doğru sonuçları çıkarmalıyız. Doğru politika ise, eninde sonunda çıkmaza girecek müzakere sürecinde ısrar etmek değildir. Papadopoulos ve diğer milliyetçilerin, insanları korku ve tehditlerle zehirlemeden, 2003-2004 döneminde bıraktığımız noktaya yeniden ulaşabilmek için Kıbrıs Türk soluyla birlikte, ortak politika ve faaliyetler belirlemeye yeniden başlamalıyız.

**KIBRISLI TÜRKLERİN
SORUMLULUKLARI**

Eroğlu'nun seçilmesinde Talat'ın da payı olmadığını söyleyemeyiz. Kıbrıslı Türklerin 2002-2003 dönemindeki ayaklanmasına liderlik eden "Bu Memleket Bizim Platformu'nun" en önemli liderlerinden biri olan Talat, platformu terk ederek partisiyle birlikte Aralık 2003 seçimlerine girdi. Bu seçimlerdeki başarısı daha sonra cumhurbaşkanlığı seçimlerine girmesine ve kazanmasına yol açtı. Karşısında Papadopoulos varken müzakerelerin hiçbir sonuca ulaşamaması sebebiyle Talat'ta yavaş yavaş bir ayak-

lanma liderinden kurulu düzenin liderine dönüşüyordu. Devletin düzeyinin yükseltilmesinden başka bir yol olmadığına inanmaya başladı ve Türk hükümetinin en iyi ortağı haline geldi.

Hristofyas'ın seçilmesi durumu değiştirdi. Bunun yanı sıra Mehmet Ali Talat, Kıbrıs sorununun çözümü için açılan fırsat penceresini görmeyi başaramadı ve Kıbrıslı Türklerin çözümü isteyen lideri olmak yerine Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı gibi siyaset gütmeye devam etti. Müzakerelerin çıkmaza girmesinde Hristofyas'ın olduğu kadar Talat'ın da sorumluluğu vardır. Çözüm olmadan iktidar oyununu kaybettiğini ve hayal kırıklığının kitleleri sağın kucağına ittiğini

yavaş yavaş anlamaya başladığında ise, momentum kaybolmuş ve görüşmeler daha hızlı ilerleyemeyecek duruma gelmişti. Özellikle Cumhuriyetçi Türk Partisi seçimleri kaybettikten sonra Talat, Hristofyas'ı müzakerelerin yoğunlaştırılmasına ikna etmeye çalışsa da sonuç alamadı.

Talat yönetime gelmekle, "Bu Memleket Bizim Platformu'ndaki" eski çalışma arkadaşlarına bir kenara bırakarak kendi yolunu takip edebileceği yanılgısına kapıldı. Büyük oranda bunu başardı.

Platformda yer alan pek çok parti bir kenara itildi. Ancak bu zafer Talat için büyük bedeller ödenerek elde edilmişti. Zor günler geldiğinde artık yanında ona destek olacak kimse kalmamıştı. Son dönemde çözüme olan ilgiyi yeniden canlandırmaya ve sağla başa çıkabilecek bir cepheyi yeniden inşa etmeye çalıştığında destek olacak kimseyi bulamadı.

Bu durum, Talat'ın tutumundan incinenlerin onu desteklememesine mazeret olarak gösterilemez. Alpay Durduran'ın partisi Yeni Kıbrıs partisinin, Talat'la Eroğlu'nun aynı olduklarını ve Türkiye'nin aleti konumunda bulduklarını söyleyerek seçimleri boykot etmesi üzücüdür. Bu boykotun, müzakerelerin sona ermesine ve bölünmüşlüğün yakın gelecekte de süremesine yol açacak Eroğlu'nun seçilmesinde önemli bir rol oynamış olabileceği de ayrıca üzüntü vericidir.

Şimdi karşımızda yeni bir durum mevcuttur. Yeni dönem için sol güçleri yeniden şekillendirmekle yükümlüyüz. Kıbrıs sorununun çözüleceği umutlarını hayatta tutacak, ulusal çizgileri aşarak sol güçlerin daha akıllı davranacakları yeni bir çabayı başlatacak yeni bir birlik...

GELİŞMELERİ İZLERKEN SOL EKSENİ UNUTMAYALIM?

Dünyaya sermaye değil emek ekseninden bakanlar şu yanlışla düşmekten dikkat etmelidir. Kapitalist sistemin kendisini unutmama ve yerel düzeyde özellikle Kuzey Kıbrıs - Türkiye gerçeğinden kopmamak şarttır. Yok eğer hem sol denip, hem de diğer yandan da sermaye eksenli siyasetlerle değerlendirme yapılırsa, çok kolay olguları dahi anlamaktan uzaklaşırız.

Öyle bir hale gelirik ki son dönemde olduğu gibi Kuzey Kıbrıs'ı normal yer kabul eder ve partileri de söyledikleriyle sol sağ sınıfsal noktaya taşırız. Ancak Talat'ı sol bilirken koltukta var olan siyaseti devam ettirir ve en acımasız neoliberal uygulamaları gerçekleştirirken, bunun farkına varılmaz: Tersini düşünelim: Eroğlu seçim dönemi öyle sözlerle geldi ki sanki tam tersi olacaktı. Oysa aynı kalınan yerden aynı sözlerle devam etmeye başladı. Adeta ne Talat'ın işbirlikçi olma ve Eroğlu'nun da aynı konumda olduğu siyasal gerçeğini değiştirmez. Talat da Eroğlu da koltukta, sarayda aynı çizgide ve iş birlikçi sistem siyasetinde hareket ediyorlar. Bundan dolayı değil mi ki; Talat'ın sol görünmesi nedeniyle en Amerikan söylemli sol kesimde önemli hayal kırıklığı yarattı. Zaten Kuzey Kıbrıs nüfus yapısı ve Türkiye gerçeği nedeniyle oluşan siyasetin sonuçlarını normal koşullara bağlayamayız.

Diğer bir önemli yanlış daha vardır ki; bu pek gündeme getirilmez... Özellikle emperyalist sistemin neoliberal döneme hakim olma amacıyla kurduğunu düşünce kuruluşlarının, sistemi koruma adıyla yaptığı araştırma merkezlerini çoğu zaman sanki tarafsızmış gibi kabullendirilir. Bu nedenle sistem için yapılan jimnastik düşünceleri sanki toplumcu dünya görüşü gibi yutturulur. Bu göz ardı edilirse hatalar devam eder; çünkü o kuruluşların isimleri sistemin belirli karizmalarını iyi

imajla makyajla sunarlar. Rum gazeteci-araştırmacı yazar Makarios Drusiotis Erdoğan'ı överken bu anlayışın kendisi oluyor. Erdoğan'ın Türkiye'deki yeni sistemin siyasal ayarını yaparken ilımlı İslam veya yeni Osmanlı ideolojisiyle hareket ederken, sanki çok ilericili toplumcu olduğu kabullendirildi. Üstelik eskiden beri aynı siyasal sözcüklere sadece "çözüm isterim"le iyi önemli liderlik sunması bunun en canlı kanıtıdır.

Önümüzü okumak için önemli bazı olguları hatırlatayım: Öncelikle Kıbrıs'ın şu andaki koşullarının en kötü durumu, solun sınıfsal ve düşünsel en zayıf noktasında olmalıdır. Üstelik de bunun yansımaları hem tartışılan Kıbrıs sorununa hem de masa başındaki konulan önerilere dek yansıyor. Bu arada sistem içi de önemli süreçler yaşanıyor. Kapitalist krizin şimdilerde özellikle Avrupa'yı borçlar sorunuyla da kemer sıkıma dek varan önemli sorunlar yaşanıyor. Hatta örgüt içinde ortak payda pek gelişmiyor.

Bu arada Türkiye de de kendi devlet içi çelişkiler ve kırıldayan emek eksenli süreci de yaşanıyor. Son nokta anayasa referandumla gerilen kriz adeta erken seçime dek gitme durumunda olmaktadır. Bu arada AKP hamleleri parametrik olarak emperyalistlerle ortak paydası olsa da, sistem içi çelişkiler nedeniyle ve Türkiye deki güçlenen din olayı oldukça çalkantılar karmaşalar yaratıyor. Bu nedenle sermaye ve bazı egemen kesimler alternatif olarak CHP Kılıçdaroğlu'nu lider yaptılar. Bu olgular hem Avrupa'yı genişlemeyi fiilen dondurmayı, Türkiye'yi de aynı yolda acele etmemeye getirdi. Hatta erken seçim hesabı nedeniyle Erdoğan İMF ile olan anlaşmayı ertelleyip zaman istedi.

Tüm Bunlar yanına özellikle artık siyasal etkisi tartışılan B.M. hiç bir konuda etkin olamamaktadır. Bu koşullarda Kıbrıs konusu hem Avrupa hem de

diğer sorunlar bakımından ikilemli oluyor. Bir yanıyla adeta barış güçlerindeki kırılma nedeniyle masa başında imzalanacak sistemin yeniden üretime direnç gösterecek kesimler yok denecek noktadadır. Diğer yandan özellikle Türkiye'deki hala kurulamayan denklemin sonucu Kıbrıs'la ilgili bu koşullarda adım atmak tehlikelidir.

Hatırlatalım: Ermenistan'la Türkiye protokol imzaladı: Ama Türkiye Amerika'dan şimdilik dondurulmasını istedi: Çünkü ülke içi dengeler ve her an seçim hamlesi olma ihtimali bu anlaşmayı dondurdu. Buna benzer Türkiye sistem lehine olan anlaşmaları dahi gerçekleştirmekten hala kendi iç ve bölgesel hesapları nedeniyle zorlanıyor.

Yukarıda özetlediklerim bize en azından sistem içi hem olumlu hem de olumsuz koşulların birlikte olduğunu gösteriyor. Bunlar atılacak adımlarla dondurma ekseninin saydam olmadığını gösteriyor. Kuzeydeki seçim ise adeta ilk kez Türkiye kendine bağlı ve kendine direk destek isteyen liderlerle yapıldı. Daha önce söylediğimiz gibi, Eroğlu kazandı ve gelir gelmez kalınan yerden devam etti. Aynen Talat'ın sıkıştığı zaman söylediği gibi "Türkiye isterse otururum isterse kalkarım". Unutmayalım! Talat'ın saraya çıkarken Amerika'nın Bush siyasetiyle ilgili söylediği hala daha akıllarımızdadır: "Nurlu ufuklar veya "Orta doğunun güneş feneri".

Özet olarak: Emperyalizmin ve Kuzey Kıbrıs'ın durumu ki bu durum artık net olarak da ifade edilebiliyor... Biz sol hareketler açısından bakacak olursak... Örgütsel güçlerimiz oranında durumumuzu netleştirip alternatif sosyal politikaları hayata geçirmeliyiz...

Neoliberal politikalara karşı, toplumcu-sosyal politikalar...

Özkan Yıkıcı

Ενώ παρακολουθούμε τις εξελίξεις, να μην ξεχάσουμε την Αριστερά

Eνώ παρακολουθούμε τις εξελίξεις, να μην ξεχάσουμε την Αριστερά

Όταν παρακολουθούμε τις εξελίξεις στον κόσμο, πρέπει να μην ξεχάσουμε τον καπιταλισμό, ιδιαίτερα τον άξονα της Βόρειας Κύπρου-Τουρκίας. Αν κάνουμε αξιολογήσεις για ανθρώπους που υλοποιούν καπιταλιστικές πολιτικές θεωρώντας τους σαν Αριστερούς, τότε θα δυσκολευτούμε να καταλάβουμε και τα πιο άπια πράγματα.

Θα φτάσουμε σε ένα σημείο που θα δεχτούμε την Βόρεια Κύπρου μια κανονική χώρα σαν τις άλλες του κόσμου και τοποθετούμε τις δηλώσεις των κομμάτων σαν Αριστερά ή Δεξιά. Για παράδειγμα ο Ταλάτ ο οποίος ήρθε στην εξουσία ως εκπρόσωπος της Αριστεράς συντήρησε το στάτους και υλοποίησε μια πολύ σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική. Από την άλλη πλευρά, ο Έρογλου έκανε μια τέτοια προεκλογική εκστρατεία και έδωσε την εικόνα ότι θα ακλουθούσε μια πολιτική, διαφορετική του Ταλάτ που συνεργαζόταν στενά τον τελευταίο καιρό με την Τουρκία. Όμως συνέχισε από εκεί που άφησε ο Ταλάτ. Στην εξουσία, και ο Έρογλου όπως και ο Ταλάτ συμπεριφέρονται με άξονα τη συνεργασία με την Τουρκία.

Ένα άλλο μεγάλο λάθος που δεν συζητείται πολύ στην κοινή γνώμη είναι τα κέντρα μελετών που επιβλήθηκαν στον κόσμο με σκοπό την διατήρηση του συστήματος από δεξαμενές σκέψευων που ιδρύθηκαν από το ιμπεριαλιστικό σύστημα για να κυριαρχήσει η νεοφιλελεύθερη πολιτική. Για αυτό το λόγο, η παραπληροφόρηση που γίνεται για συνέχεια του συστήματος παρουσιάζεται σαν "δημοκρατία".

Η πολιτική του Ερντογάν στην Τουρκία μπορεί να ονομάζεται ήπιος ισλαμισμός ή νέο Οθωμανισμός. Κάτω από την πίεση των μαζών μπορεί να μήτκε σε κόντρα με το στρατό και την εθνικιστική αριστερά αλλά αυτό δεν αποδεικνύει ότι είναι σοσιαλιστής. Πρέπει να μην αγνοήσουμε ότι η κυβέρνηση Ερντογάν φόρτωσε το βάρος των σκληρών μέτρων του ΔΝΤ στους εργαζόμενους. Η αντίθετη πολιτική του στην "μη λύση είναι λύση" δεν θα έχει και πολύ μεγάλη σημασία αν δεν δώσει και χειροπιαστά αποτελέσματα.

Για να μπορούμε να κοιτάξουμε στο μέλλον μας πρέπει να ξέρουμε και αυτά: ότι η Αριστερά στην Βόρεια Κύπρου βρίσκεται στο πιο αδύναμο της σημείο και αυτό επηρεάζει το Κυπριακό και τις προτάσεις των πλευρών στο τραπέζι των συνομιλιών.

Το καπιταλιστικό σύστημα στον κόσμο βρίσκεται σε μια πολύ σημαντική περίοδο και δημιουργεί στην Ευρώπη μια οικονομική κρίση που οδηγεί στο να λαμβάνονται σκληρά μέτρα. Στην Τουρκία συνεχίζεται η μάχη των εργαζόμενων και η κόντρα μες το ίδιο το κράτος. Αν και οι κινήσεις του ΑΚΠ είναι η κοινή βάση των Δυτικών, οι αντιπαραθέσεις μες το σύστημα και η ενδυνάμωση της θρησκείας δημιουργεί χόος και προβλήματα. Για αυτούς τους λόγους, μέρας της κυριαρχίας τάξης και του κεφαλαίου έφεραν στην ηγεσία του CHP τον Κιλιτσαρογλου. Αυτοί οι παράγοντες προκαλούν τριγμούς στη διαδικασία ένταξης της Τουρκίας και την κάνουν να μην βιάζεται ι ίδια για την ένταξη της. Ακόμα και ο Ερντογαν ζήτησε αναβολή της συμφωνίας με το ΔΝΤ για προεκλογικούς λόγους.

Από την άλλη πλευρά αμφισβητείται η πολιτική

επίδραση των Η.Ε. Το Κυπριακό συνεχίζει να δημιουργεί προβλήματα και για την ΕΕ και για άλλες χώρες. Οι παράγοντες που υποστηρίζουν την λύση του Κυπριακού παραμένουν παθητικές εξ αιτίας της απογοήτευσης που έχουν. Και είναι επικίνδυνο να γίνουν βήματα για λύση εξ αιτίας της εσωτερικής αντιπαράθεσης στην Τουρκία. Να θυμίσουμε ότι η Τουρκία έκανε συμφωνία με την Αρμενία αλλά ζήτησε από τις ΗΠΑ να παγιωθεί επειδή η εσωτερική κατάσταση στην χώρα είναι κρίσιμη και υπάρχει πιθανότητα να γίνουν εκλογές. Η Τουρκία δυσκολεύεται να υλοποιήσει ακόμα και συμφωνίες που είναι προς όφελος του συστήματος.

Όταν η κατάσταση είναι έτσι στην Τουρκία, στο Βορρά για πρώτη φορά είναι εκλογές μεταξύ πολιτικών που επιθυμούσαν την υποστήριξη της. Όπως είπαμε και πριν κέρδισε ο Ερογλου και μόλις ήρθε στην εξουσία συνέχισε από εκεί που άφησε ο Ταλάτ ο οποίος όταν βρισκόταν κάτω από πίεση έλεγε: "Αν θέλει η Τουρκία κάθομαι, αν θέλει σηκώνομαι".

Ως αποτέλεσμα, εμείς ως δυνάμεις της αριστεράς, πρέπει να εννοήσουμε τις δυνάμεις μας και να υλοποιήσουμε εναλλακτικές πολιτικές εναντίον των φιλελεύθερων πολιτικών υπό το φως της επίδρασης του ιμπεριαλισμού και της κατάστασης στην Βόρεια Κύπρου. Για μια ανεξάρτητη ειρηνική Κύπρου που θα ιδρυθεί με την αυτοπεποίθηση και τη δράση των δύο κοινοτήτων της Κύπρου και ενάντια στην υποκρισία και τις δυνάμεις που αντιστέκονται στη λύση είτε στη Τουρκία είτε εδώ. Αυτό πρέπει να είναι το καθήκον της Αριστεράς!

Οζκάν Γκικιτζί

ΠΑΙΔΕΙΑ Μεταρρύθμιση κόντρα στην αντίδραση

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, στις 28/7/2008, στην εισαγωγική του δήλωση στην πρώτη συνεδρίαση του Συμβουλίου Παιδείας έλεγε ότι ως νέα κυβέρνηση «Πιστεύουμε ότι για την Κύπρο η παιδεία και ο πολιτισμός αποτελούν συστατικά στοιχεία της επιβίωσής μας».

Είναι γεγονός ότι αυτή η κυβέρνηση ανέλαβε την ευθύνη να σχεδιάσει και να υλοποιήσει μίαν εκπαιδευτική μεταρρύθμιση αφού ήταν και είναι ηλίθιο φαινότατο ότι «Το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα είναι συντηρητικό και συγκεντρωτικό και χρήζει άμεσης μεταρρύθμισης και εκσυγχρονισμού». Η διαπίστωση αυτή ανήκει στην Επιτροπή μεταρρύθμισης (Αύγουστος 2004). Αυτή βέβαια ήταν και είναι η κατάσταση όπως τη βιώνουν μαθητές και εκπαιδευτικοί για πάρα πολλά χρόνια. Απλά η Επιτροπή την κωδικοποίησε με τον πιο εμφαντικό τρόπο.

Είναι ένα σύστημα που το χαρακτηρίζει η ανελευθερία και όπου η πρωτοβουλία είναι καταδικαστέα, το πιο εμφανές χαρακτηριστικό είναι η δύσκαμπτη και απρόσωπη συγκεντρωτική γραφειοκρατία που εκπορεύεται από μίαν πολύ μικρή ομάδα γραφειοκρατών. Το αποτέλεσμα είναι μια αντιδημοκρατική και αντιπαραγωγική παιδεία, που παράλληλα είναι ανελαστική και δυσκίνητη και κατά συνέπεια αναχρονιστική, με μίαν προσήλωση στην ιεραρχία που αν τα πράγματα δεν ήταν σοβαρά θα χαρακτηριζόταν ως κωμική.

Την ίδια στιγμή είναι απόλυτα ταξική και παράγει ανθρώπους χωρίς κριτική σκέψη που συνεπώς δεν γνωρίζουν πώς να επιλύουν με αποτελεσματικό τρόπο τα όποια αναδυόμενα προβλήματα που ενδεχομένως βρίσκουν μπροστά τους. Είναι ένα είδος παιδείας που αφίσταται με πανηγυρικό τρόπο από την εποχή μας, στερώντας έτσι την

κοινωνία από στελέχη που θα μπορούσαν να την οδηγήσουν μπροστά. Βέβαια όταν μια κοινωνία πάει μπροστά αφήνει πίσω της τη φθορά, δηλαδή το μηχανισμό ελέγχου που την κρατούσε δεμένη στο παρελθόν, την παρακμή και τον εκφυλισμό. Ορθά λοιπόν προτάθηκε αυτή η πολυδιάστατη μεταρρύθμιση της παιδείας, που αφορά την καρδιά του συστήματος, δηλαδή τη διοίκηση, τη δομή,

τη διάρθρωση του σχολείου, τους εκπαιδευτικούς ως προς την επιμόρφωση και την αξιολόγηση τους, τους μαθητές και τις ανάγκες τους, τα αναλυτικά, τις μεθόδους διδασκαλίας, την ουσιαστική εισαγωγή της τεχνολογίας στην εκπαίδευση, την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συστήματος, των εκπαιδευτικών και των μαθητών.

Ο στόχος ήταν και παραμένει το δημοκρατικό σχολείο όπου χωρίς αποκλεισμούς πρέπει να προσφέρει δημοκρατική παιδεία μέσα σε δημοκρατικές συνθήκες, έτσι ώστε να δημιουργεί δημοκρατικούς πολίτες με δημιουργική προσωπικότητα, που απρόσκοπτα να μπορούν να συμμετέχουν στο κοινωνικό γίγνεσθαι προσφέροντας ταυτόχρονα και αναπτύσσοντας τον πολιτισμό, μετατρέποντας συνακόλουθα τη στατική και παρελθοντολόγη κυπριακή κοινωνία σε κοινωνία της γνώσης και της ανάπτυξης.

Έχουν γίνει κάποια βήματα ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τα αναλυτικά προγράμματα αλλά στα υπόλοιπα υπάρχει σημαντικότερη καθυστέρηση. Αυτό μας αναγκάζει να αντιμετωπίζουμε το εγχείρημα με δυσπιστία, δεδομένης και της αντίδρασης των δυνάμεων που παλεύουν για να κρατήσουν και τα προνόμια τους και συνακόλουθα τον έλεγχο στον νευρικό τομέα της παιδείας. Αναμένουμε να δούμε την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης να ολοκληρώσει αυτή την προσπάθεια. Ακόμα, η ουσιαστική αναβάθμιση της παιδείας που πρέπει να προσφέρεται στις σημερινές συνθήκες και η απελευθέρωση της από τη γάγγραινα της παραπαιδείας, προϋποθέτει και ουσιαστική αύξηση των κονδυλίων για υλικότεχνική αναβάθμιση του σχολείου και αύξηση των πανεπιστημιακών σχολών και θέσεων που θα προσφέρονται, έτσι που θα κάνει αχρείαστες τις προεισαγωγικές και μαζί τους την παραπαιδεία.

Η πλειοψηφία της κυπριακής κοινωνίας είναι παρούσα και έτοιμη να στηρίξει αυτή την προσπάθεια, επειδή γνωρίζει ότι κάθε τι αντίθετο θα την καταδικάσει στον απόλυτο μαρασμό, τον πολιτιστικό και αναπτυξιακό μεσαίωνα.

Χρίστος Βούδας

Η απειλή κατά του Μακάριου Δρουσιώτη

Το περιεχόμενο της ανάρτησης στο Christofias watch που αφορούσε τον δημοσιογράφο Μακάριο Δρουσιώτη δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Αγγίζει τα όρια του ανοικτού καλέσματος για δολοφονία του Μακάριου στο όνομα μάλιστα της σχεδόν φασιστικής ιδεολογίας που μας κληρονόμησε η δράση της ΕΟΚΑ Β και η δεκαετία του 1960.

Ούτε μπορεί να περάσει απαρατήρητη η στάση που τήρησαν πάνω στο ζήτημα διάφοροι πολιτικοί χώροι με πιο εκπληκτική την περίπτωση της ΕΔΕΚ, που κύριος λόγος δημιουργίας της ήταν ο αντιχουντικός-αντιφασιστικός αγώνας. Είναι εκπληκτικό που δεν εντόπισαν την απειλή κατά της ζωής του Μακάριου και μαζί με αυτήν την ιδεολογία που εγκλημάτησε κατά της Κύπρου και του αριστερού κινήματος, αλλά θίχτηκαν οι ευαισθησίες τους για την απειλή κατά της ελευθερίας έκφρασης.

Ο Μακάριος Δρουσιώτης δεν είναι ένας τυχαίος δημοσιογράφος και «επαναπροσεγγιστής». Στον Μακάριο Δρουσιώτη οφείλεται σε μεγάλο βαθμό, μέσα από σκληρή δουλειά δεκαετιών, η αποκάλυψη της απάτης, της πλεκτάνης αλλά και της προδοσίας μεγάλου μέρους του πατριωτικού μετώπου που καταδυνάστευε την σκέψη, τις ψυχές των ανθρώπων, αλλά και την ίδια την πορεία αυτού του τόπου για πάρα πολλά χρόνια. Έτσι, η συγκεκριμένη ενέργεια, το κείμενο της ιστοσελίδας, στέλνει μήνυμα σε πάρα πολλούς άλλους ότι δεν μπορούν να συνεχίσουν ανενόχλητοι στον δρόμο που ακολουθεί ο Μακάριος Δρουσιώτης.

Παρόλο όμως που ο Μακάριος Δρουσιώτης αποτελεί έναν από τους πρώτους στόχους της αναγέννησης του φασισμού, που εντοπίζεται την

πρόκειται να παραμείνει θεατής σε πιθανή νέα δράση εθνικιστικών και φασιστικών ομάδων.

Αριστερή Πτέρυγα

ΕΚΦΡΑΣΗ

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα είναι η συνέχεια αυτού που άρχισε στις ΗΠΑ το 2008 και είναι προοίμιο αυτού που θα ακολουθήσει σε μια σειρά χώρες. Πρώτη η Ελλάδα στην Ευρωζώνη διατρέχει τον κίνδυνο χρεοκοπίας σπρωγμένη από ένα ιδιαίτερα διεφθαρμένο πολιτικό εποικοδόμημα, η ουσία όμως των προβλημάτων είναι παντού η ίδια: δραματική μείωση των δυνατοτήτων για κερδοφόρες επενδύσεις στην πραγματική παραγωγή, από τις ΗΠΑ μέχρι την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Στοιχείο που βρίσκεται πίσω από τις οικονομικές εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών.

Ο ίδιος ο νεοφιλελευθερισμός ήταν αποτέλεσμα της συνεχούς μείωσης των δυνατοτήτων κέρδους του παγκόσμιου συστήματος που εκφράστηκε με μετατόπιση των επενδύσεων στο χρηματιστικό τομέα:

- Τις αγοραπωλησίες μετοχών στα χρηματιστήρια, όπου ένας από τους τρόπους εξασφάλισης μεγάλων κερδών ήταν αν προέβλεπες σωστά ποια επιχείρηση βρισκόταν κοντά στη χρεοκοπία και πρώτος διοχέτευες στην αγορά μετοχές της σε μειωμένη τιμή για να επιταχύνεις την κατάρρευση της.

- Τον τζόγο των παραγώγων, όπου αγόραζες ασφάλεια που θα σου έφερνε κέρδη αν προέβλεπες σωστά ποιες μετοχές ή πια securities θα κατέρρεαν. Στο αισχρά κερδοσκοπικό οικονομικό σύστημα της σύγχρονης εποχής δεν είχες πια μόνο το δικαίωμα να ασφαλίσεις δική σου περιουσία. Είχες το δικαίωμα να αγοράσεις, για να χρησιμοποιήσουμε έναν απλό παραλληλισμό, ασφάλεια πυρός του σπιτιού σου αλλά και του σπιτιού του γείτονά σου αν και όταν θα σου εξασφάλιζε ασφαλιστική κάλυψη, χωρίς όμως εσύ να έχεις υποστεί οποιαδήποτε απώλεια.

Το μετριοπαθές ποσοστό ανά-

πτυξης του αναπτυσσόμενου κόσμου με τρία και τέσσερα περίπου της εκατό στα χρόνια που προηγήθηκαν της κρίσης ήταν εφικτό μέσα από την πιο πάνω πλασματική δημιουργία χρήματος. Αλλά και από μια τρομακτική ανακατανομή παραγωγικών δυνατοτήτων που συντελέστηκε τις τελευταίες δεκαετίες. Ανακατανομή της παραγωγής σε χώρες με πάμφθηνα εργατικά χέρια, όπως η Κίνα από τη μια και δημιουργία πλασματικών αξιών στις μετοχές των εταιρειών και στα ακίνητα σε χώρες όπως οι ΗΠΑ. Έτσι ώστε με υποθηκεύσεις αυτών των αξιών να είναι δυνατόν ο δανεισμός για καταναλωτικούς σκοπούς στις ΗΠΑ για να απορροφάται μεγάλο μέρος της κινέζικης παραγωγής.

Η βασική εξάντληση των δυνατοτήτων του παγκόσμιου συστήματος υπογραμμίζεται ακόμα και αυτή την

Εξάντληση δυνατοτήτων παγκόσμιου συστήματος

στιγμή από τις πολιτικές που ακολουθούνται για διάσωση του συστήματος. Είναι εκπληκτικό να διαπιστώνει κάποιος ότι στο ξεκίνημα του 2010 οι ΗΠΑ βρίσκονταν από οικονομικής άποψης ακριβώς στο ίδιο σημείο που βρίσκονταν στα πρόθυρα της κρίσης το 2007 - με οικονομική πολιτική δηλαδή που δεν είχε στόχο τη χρηματοδότηση παραγωγικών επενδύσεων, αλλά τη δημιουργία φουσκών στα ακίνητα, στις μετοχές εταιρειών και κύρια των χρηματοπιστωτικών οργανισμών.

Οι ΗΠΑ ακολουθούν ακριβώς την ίδια πολιτική που οδήγησε στην κατάρρευση πριν δυο χρόνια, βρίσκονται στο ίδιο σημείο, με μια μόνο αξιοσημείωτη διαφορά: τρομακτικό χρέος των κεντρικών τραπεζών στην προσπάθεια διάσωσης του ιδιωτικού τομέα και αισθητά

μικρότερη αξία μετοχών και ακινήτων παρόλη την πρωτοφανή χρηματοδότηση.

Όλο και όλο το επίτευγμα του παγκόσμιου συστήματος τα τελευταία αυτά δυο χρόνια είναι η μεταφορά, αλλά και τρομακτική διόγκωση, του χρέους από τις μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις στα ίδια τα κράτη. Πριν δυο χρόνια η έννοια ήταν οι δυνατότητες των ιδιωτικών οργανισμών να αποπληρώσουν, να επιστρέψουν τα λεφτά που δανείστηκαν. Σήμερα πρώτη θέση

Νέα σειρά χρεοκοπιών επιχειρήσεων και ακόμα φτωχότερος κόσμος σημαίνει ακόμα χαμηλότερα κρατικά έσοδα από φόρους. Χαμηλότερα έσοδα σε σχέση με χθες, με τα οποία καλούνται να καλύψουν αυξημένες δανειακές υποχρεώσεις.

Δεν δημιουργούν χρέη με στόχο την επένδυση σε παραγωγή προϊόντων, πραγματικού πλούτου, που θα τους έδινε τη δυνατότητα να εξοφλήσουν τα χρέη τους. Χρεώνονται για να παρατείνουν τη

ζωή οργανισμών που χωρίς δανεισμό δεν μπορούν να διατηρηθούν στη ζωή. Επιβαρύνοντας όμως έτσι αυτούς τους οργανισμούς και με τις επιπλέον υποχρεώσεις αποπληρωμής του

νέου χρέους. Η κατάσταση είναι χωρίς διέξοδο.

«Τα δημόσια οικονομικά στην πλειοψηφία των ανεπτυγμένων χωρών είναι σε χειρότερη κατάσταση σήμερα από ό,τι οποιαδήποτε στιγμή από τη βιομηχανική επανάσταση (πριν περίπου διακόσια χρόνια) εκτός από τα επεισόδια των πολέμων και την περίοδο αμέσως μετά».

Δεν υπάρχουν επιλογές, εναλλακτικές πορείες. Με καμένα τα χαρτιά τους συνεχίζουν στον ίδιο δρόμο περιμένοντας κάποιο θαύμα, αλλά ταυτόχρονα κερδίζοντας χρόνο για να καταστρώσουν την αντιμετώπισή τους. Αν είναι το σύστημα που βασίζεται πάνω στον ανταγωνισμό των ατομικών επιχειρήσεων να συνεχίσει να λειτουργεί, θα πρέπει να κτυπηθούν μεροκάματα, συντάξεις, επιδόματα, κοινωνική πρόνοια. Πολιτική όμως που θα οδηγήσει σε αύξηση της ανεργίας. Προσωρινές νέες ισορροπίες θα επιτυγχάνονται μόνο σε αυξημένα επίπεδα ανεργίας. Αυτή θα είναι η μοίρα του κόσμου την επόμενη περίοδο.

Η Ελλάδα αποτελεί την πρώτη αρένα του δυτικού κόσμου, όπου μετά από δεκαετίες θα μετρήσουν οι στρατηγικοί του διεθνούς κεφαλαίου τις οικονομικές συνταγές τους μπροστά στην κρίση, μέχρι που τους πάει, η μοίρα τους αντοχές του κινήματος.

Σωτήρης Βλάχος

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Τέρρα Σάντα 10

Διαμ. 1, Τ.Κ. 25475

2001 Στρόβολος, Λευκωσία

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169

Φαξ: 22767540

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράψου συνδρομητής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο

Εσωτερικό €20

Ευρώπη €30

Αμερική

Αυστραλία €35

